

Wijsheid in Gods Woord

door

M. Jaegle

Eerder uitgegeven in U.R. Magazine jaargang 46

©Concordant Publishing Concern

Vertaling: Het Beste Nieuws-2014

Index.

[Deel 1 - Wijsheid in de Hebreeuwse Schrift](#)

[Deel 2 - De wijsheid in Christus](#)

[Deel 3 - Wijsheid in deze bediening](#)

[Deel 4 - Wijsheid in Paulus' brieven \(1\)](#)

[Deel 5 - Wijsheid in Paulus' brieven \(2\)](#)

[Deel 6 - Wijsheid in Paulus' brieven \(3\)](#)

Deel 1 - Wijsheid in de Hebreeuwse Schrift

Gods pré-aionische geschenken: genade, leven en wijsheid, hebben veel trekken gemeen, in die zin dat zij alle Zijn liefde voor de ecclesia van vandaag onthullen. Daarenboven ontdekken we, in deze drie sterren Melkweg, stralen die van elkaar verschillen. Het geschenk van wijsheid heeft speciale kenmerken die het onderscheiden van de andere. Dit wordt duidelijk wanneer we de volgende vragen overdenken:

1. Voor welke toestand of welke situatie van de ontvangers heeft God elk geschenk voorbereid?
Wat is Zijn doelstelling en oogmerk met elk?

Het antwoord op deze vragen kan als volgt zijn: Gods genade is bedoeld voor zondaren en Zijn leven voor de ter dood gedoemden. Beide geschenken zijn goddelijke middelen van redding voor de toestand van de verlorenen. Dat is niet het geval met wijsheid. Daarmee komt God niet de verlorenen te hulp, maar Hij presenteert het aan hen die al gered zijn, en, ja, alleen nadat zij een mate van volwassenheid in het nieuwe leven hebben verkregen. In de volgende samenvatting kunnen we deze gedachten toelichten:

Genade wordt gegeven aan zondaren voor redding (2 Tim.1:9).
Leven wordt beloofd aan ter dood gedoemden (Titus 1:2).
Wijsheid is voor de volwassene voor heerlijkheid (1 Kor. 2:6,7).

Ieder kind van God, wanneer het begint te geloven, heeft een minuscule hoeveelheid wijsheid. Alleen al de omkeer van de manier van leven om overeen te stemmen met goddelijke principes, toont dit aan. Maar de bijzondere wijsheid die God heeft uitgekozen als het geschenk voor de ecclesia van vandaag, is alleen voor de volwassene, zegt Paulus, omdat de onvolwassene niet in staat is het te grijpen (Kol. 1:28).

Aangezien de ontvangst van deze wijsheid een zekere rijpheid in het geloofsleven verlangt, volgt daaruit dat er verschillende gradaties zijn. Ja, we mogen zelfs spreken van een aantal wijsheden, omdat God die voor ons heeft uitgekozen, zodat er kennelijk een veelheid aan geschenken van dit soort is. Dit kan getoond worden in de Schrift als geheel. Wat een veelheid aan wijsheden vinden we in het volk Israel! Toch overstijgt de huidige bedeling ze alle! Voordat we deze verschillen uiteenzetten, zullen we het intuïtieve instinct overdenken dat vanaf het begin in de mensheid aanwezig was, en de wijsheid volgen die gegeven werd aan de mensen in Israel. Zo kunnen we niet alleen leren over de overstijgende rijkdommen van onze eigen gift, maar ook de essentie en het doel van alle wijsheid.

De intuïtie van Adam

We lezen niets over Adams wijsheid, maar hij bezat wel een grote hoeveelheid aan natuurlijk verstand. God vormde van de grond alle leven van het veld en alle

vliegers van de hemelen, maar Hij gaf hen geen naam. "...en Hij brengt ze bij de mens om te zien hoe hij ze zal noemen. En hoe de mens alle levende ziel noemt, dat is zijn naam"(Gen. 2:19,20;SW). Zo gaf hij ieder dier een passende naam. Dit benoemen was geen gevoelloos giswerk, maar hij identificeerde het door een bijzonder kenmerk, zoals in het geval van de patrijs, die genoemd werd naar zijn roep: qra. Zo breed was Adams kennis van de aardse schepping. Die had hij voordat hij een slaaf van de zonde werd en zijn lichaam stervend begon te sterven.

Zonder twijfel kregen de aartsvaders een mate van wijsheid geschonken, maar de Schrift verwijst er niet rechtstreeks naar totdat Jozef afgevoerd wordt naar Egypte.

In de ochtend, na zijn opmerkelijke dromen, riep Farao om de heilige schrijvers en wijze mannen om ze uit te leggen. Maar alleen Jozef was in staat dit te doen, want aan hem was door God wijsheid gegeven (Gen. 41:8; Hand. 7:10). Nadat hij de droom had uitgelegd, adviseerde hij de koning: "En nu zal Farao uitzien naar een man met verstand en wijsheid, en hij zal hem over het land van Egypte aanstellen"(Gen. 41:33;SW). En Farao zegt tot zijn dienaren: "Is iemand als deze man te vinden, in wie de geest van Elohim is?"(38). En Farao zegt tot Jozef: "Nadat Elohim aan jou dit alles heeft bekend gemaakt, is er niemand met verstand en wijsheid als jij"(39). Hiermee geeft de koning aan dat ware wijsheid alleen van Gods geest komt. En in feite regeerde Jozef Egypte zo wijs, dat hij een type werd van Christus' heerschappij in het komende koninkrijk. In zijn geval gaf God wijsheid aan één man om zo veel mensen te redden.

De wijsheid van Mozes

In tegenstelling tot de wijze en weldadige gang van zaken bij Jozef, had Mozes een verdrietige ervaring in het eerste deel van zijn loopbaan. Stefanus zegt van hem: "En Mozes werd getraind in iedere wijsheid van Egyptenaren en werd krachtig in zijn woorden en werken"(Hand. 7:22;SW). Deze wijsheid werd in die dagen als de hoogste beschouwd. Mozes had terecht begrepen dat hij de verlosser moest zijn en de leider van zijn volk, maar hij probeerde dit te vervullen door middel van zijn aardse wijsheid. Op deze manier toonde hij aan dat dit iemand onbekwaam maakt voor het leiden van een volk. Hij liep op God vooruit toen hij zijn eigen kracht gebruikte (Exo.2:11-15; Matt.20:25; Mark. 10:42; Luk. 22:25). Maar hij kwam er niet ver mee. Hij moest vluchten. Pas na veertig jaren in de school van God in de wildernis (Hand. 7:30), een verschijning van IEUE, en het leren van het plan van redding (Exo. 3:1-9), werd hij geroepen om Israel te leiden. Toen gaven de goddelijke instructies hem de wijsheid om zijn grote opdracht uit te voeren (Exo. 4:12).

Een instructieve cursus in kleine dingen was nodig bij Bezaleël en Aholiab. God gaf het in hun harten om de tabernakel te maken en de heilige kledingstukken van Aäron, de hogepriester. De plannen hiervoor werden door God gemaakt. Tijdens de veertig dagen dat Mozes op de berg was, toonde God hoe alles gemaakt moest worden. Herhaaldelijk werd hij gewaarschuwd om alles te maken naar het goddelijk patroon (Exo.25:9,40; 26:30; 27:8). Maar Mozes schijnt geen tekeningen gegeven te hebben die de werklieden konden volgen. En, in dit geval, was een inventieve geest niet voldoende, zoals Tubal Kaïn had om werktuigen te smeden

van koper en ijzer (Gen. 4:22). De tabernakel, met al wat daarin was, was een type van het toekomstige reddingsplan; daarom moest het precies in overeenstemming zijn met Gods instructies, om in harmonie te zijn met dat waarvoor het stond. Omdat dit uitgaat boven de machten van een sterfelijke geest, selecteerde God twee Israëlieten en begiftigde hen met een speciale gift van wijsheid, naast het voorzien in een aantal helpers. Het verslag meldt (Exo. 31:1-6). "En JAHWEH spreekt tot Mozes, zeggend: "Zie! Ik roep bij naam Bezaleël, zoon van Uri, zoon van Hur, van de stam van Juda. En Ik zal hem vullen met geest van Elohim, in wijsheid en verstand en met kennis, in alle werk, om ontwerpen te ontwerpen, ze te maken in goud en in zilver en in koper, en om te bewerken in steen, om te vullen, en om te bewerken in hout, voor het maken van alle werk. En zie, Ik geef bij hem Aholiab, zoon van Ahisamach, van de stam van Dan. En in het hart van iedere wijze van hart gaf Ik wijsheid. En zij maken al wat Ik jou opdroeg..."

Naast de wijsheid die ieder God-vrezend mens kan hebben voor zijn eigen zegen, en die deze mannen zonder twijfel ook bezaten, werden zij begiftigd met een speciale wijsheid voor het zegenen van de hele natie. Deze wijsheid, aan hen toebedeeld door Gods geest, vereiste de medewerking van beide. Omdat er geen uitgebreid plan was, hadden zij het vermogen nodig om constructief te denken. Zij werkten samen met de geest van Elohim en ontwikkelden dit geschenk, zodat zij in staat waren de opdrachten vorm te geven in overeenstemming met het denken van God.

Maar dat was niet alles. Door hun gehoorzaamheid ontwikkelden ze een verdere trek van wijsheid. We lezen in Exo. 35:30-35, in het bijzonder in vers 34: "En Hij gaf in zijn hart om aanwijzingen te geven, hij en Aholiab..." (SW). Naast het vermogen om de goddelijke gedachten te begrijpen, bezaten zij de gave van het anderen van hun volk onderwijzen, die hen zouden helpen, om met begrip het werk te doen. Kort gezegd: we kunnen hun goddelijke wijsheid aldus verklaren: het was een veelzijdige gave die hen in staat stelden de goddelijke patronen te verstaan, te werken naar Gods plan en anderen te leren hen te helpen. Deze korte overweging van de wijsheid van Bezaleël en Aholiab is een goede introductie voor dat wat aan ons is gegeven, omdat dezelfde principes van toepassing zijn.

Salomo's wijsheid is spreekwoordelijk geworden. In feite was aan hem buitengewone rijkdom aan goddelijke wijsheid gegeven. Laten we eens overdenken hoe hij het in bezit kreeg.

Beginnend met zijn nederige bewustwording van zijn eigen onvermogen om op juiste wijze te regeren, vroeg hij God voor de benodigde wijsheid (1 Kon. 3:7,8). Door dit verzoek, en het er op gegeven antwoord, hebben we een goede aanwijzing van waar wijsheid uit bestaat. Salomo vroeg om een luisterend hart om het volk te oordelen, en om goed en kwaad te onderkennen. In het goddelijk antwoord wordt dit ingedikt tot een verstaan om te luisteren naar oordeel. God geeft Zijn antwoord als volgt: "zie!, Ik doe naar jouw woorden. Zie!, Ik geef jou een wijs hart en begrip, dat er niet was als jij voor jouw aangezicht. En na jou zal er niemand opstaan als jij"(1 Kon. 3:12;SW). In 1 Kon. 4:29 lezen we: "En Elohim geeft wijsheid aan Salomo, en zeer veel begrip, buitengewoon, en breedte van hart, als het zand dat is aan de kust van de zee".

En werkelijk, we zien dat God niet teveel zei wanneer we lezen van het grote bereik van Salomo's wijsheid. Hij sprak "drieduizend spreuken en zijn liederen zijn vijf en duizend. En hij spreekt over de bomen, van de ceder, die in de Libanon is, tot en met de hysop, die komt uit de zijmuur, en hij spreekt over het beest en de vogel en over het kruipende dier en over de vissen" (1 Kon. 4:32.33;SW). Echt, dit was een verstaan en wijsheid van hart voor zondige stervelingen dat we nauwelijks kunnen indenken. Het komt dichtbij de intuïtie van Adam in het paradijs. Misschien was Salomo wel de grootste geleerde die ooit heeft geleefd. "En verder: omdat de Prediker wijs was, leerde hij het volk kennis" (Pred. 12:9;SW). Hieruit schijnt het dat hij, naast zijn geschriften, ook openbare lessen gegeven kan hebben. Volgens Josefus beschreef hij ook drie duizend kruiden en ook een werk over plantkunde, wat verloren is gegaan.

Een nadere blik op Salomo's wijsheid laat ons zien dat die uit twee soorten bestond. Dit is te zien in de twee rollen die hij schreef: Spreuken en Prediker. In de laatste beschrijft hij alle voordelen en geneugten die hij zich kon veroorloven door middel van wijsheid, en het gevolg van zijn waarnemingen door zijn inzicht in het menselijk hart en in het leven van de mensheid. Maar in de diepten van zijn hart was hij teleurgesteld en onbevredigd, zelfs ongelukkig. Zonder terughouden spreekt hij hierover in Prediker. In mineur belijdt hij wat de resultaten van zijn wijsheid zijn: "Ijdelheid der ijdelheden," zegt de Prediker, "het is allemaal ijdelheid." (Pred. 12:8;SW). Hiernaast werd hij, ondanks al zijn wijsheid, door zijn buitenlandse vrouwen weggetrokken naar de aanbidding van verfoeilijke afgoden. Als gevolg van zijn teleurstellende ervaring, sluit hij deze rol af met de vermaning: "Vrees de Elohim en hou Zijn opdrachten"(Pred. 12:13;SW). Dit is zijn superieure wijsheid, die we terugvinden in zijn Spreuken.

Nu is het waard op te merken dat hij deze wijze leefregels, algemeen gesproken, schreef als aanmoedigen voor zijn zoon Rehobeam, zodat hem een leven van zonde, op afstand van God, bespaard zou blijven. Herhaaldelijk waarschuwt hij tegen het kwaad waarin hij zelf viel (Spr. 2:16-19; 5:1-23; 6:23-32; 7:23,26-28). Dit laat zien dat hij de rol schreef na zijn eigen falen. Middels een bittere ervaring leerde hij de les dat alleen wijsheid blijvende waarde heeft om iemand voor falen te bewaren, wat dan weer leidt naar de juiste relatie met God. Maar welk een rijke vrucht oogstte hij nog tijdens zijn leven! Aan zijn ongewone wijsheid, waarmee geen enkele andere sterveling was gezegend (1 Kon. 3:12), voegt hij nu een andere toe, veel beter, die al zijn onderdanen konden verkrijgen. Het bestond uit een leven in de vrees van God, de Heilige, wat de hoogst haalbare wijsheid was in de bediening van de wet. Het weerhield mensen van het dienen van afgoden, en leidde naar gemeenschap met God, voor zover dat in die dag mogelijk was.

En nu zullen we horen welke waarde deze wijze koning verbond aan een God vrezend leven: "Het begin van wijsheid is de vrees van JAHWEH" (Spr. 9:10;SW). In het begin van wijsheid zag Salomo mogelijkheden die konden leiden tot verdere onthullingen. Het was zeker een genoeglijke wijsheid en een bemoediging voor hen die er naar streven om voorwaarts te gaan.

De wijsheid van Salomo was niet alleen uniek en compleet in zichzelf, maar daaruit kwam een verdere weg voort waarop ook wij voort mogen gaan en veel leren over goddelijke wijsheid. Argur, zoon van Jakeh, die een aantal van de oorspronkelijke

spreuken schreef, zal ons leiden. In Spreuken 30:3 leest een herziene tekst: "Maar El leerde mij wijsheid, maar ik ken de wijsheid van de heilige dingen"(Sprk. 30:3;vert. Jaegle). Positief en gebiedend uitgedrukt zou dit lezen als: "Leer wijsheid om de kennis van de heiligen te verstaan."

Ten eerste laten deze woorden zien dat wijsheid verkregen wordt door geleidelijke groei, want wat geleerd wordt moet ontwikkeld en vervolmaakt worden. Zeker, uiteindelijk is alle wijsheid een geschenk van God. Maar net zoals ieder ander geschenk geopend moet en kan worden, zo is het ook met het geschenk van wijsheid.

Agur geeft ons een doel dat bereikt kan worden door wijsheid te leren, wijsheid die in iedere bediening van kracht is, en in verschillende gradaties, hoog of laag. Of nu de allerheiligste God of het heilige der heiligen, het binnenste deel van de tabernakel of de tempel worden bedoeld, het is hetzelfde, want deze ruimte werd toegewijd aan de aanwezigheid van JAHWEH, dus gaat de wijsheid waarvan Agur spreekt over God Zelf, JAHWEH, de Elohim van Israel. In dit heilige der heiligen was de kist [ark] die de tafeltjes van de wet bevatte. Op de kist was het verzoenende deksel met de twee cherubs met uitgespreide vleugels. Maar niet deze dingen, ook al waren ze van massief goud, maakten deze plaats de heiligste van alle, maar dat waarover we lezen in Exodus 25:22 - "En Ik zal Mij daar aan een afspraak met jou houden, en Ik spreek met jou vanaf het verzoendeksel, van tussen de twee cherubim die boven de kist van het getuigenis zijn, al wat Ik jou zal opdragen voor de zonen van Israel." Natuurlijk wenste iedere God-vrezende Israeliet zo veel als mogelijk te leren over dat wat gesproken was in het heilige der heiligen. En dit was, toen, de weg om wijsheid te verkrijgen. Dat zei David (Psa. 19:17). Dit laat duidelijk de weg van wijsheid zien. Horend, aanvaardend en mediterend over het woord van God. Dat is waarom wijsheid zo vaak genoemd wordt in nauwe verbintenis met kennis en begrijpen (2 Kron.1:10-12; Spreuk.1:5; 4:5; 8:12; 10:14; 15:7,17; 17:24; 18:15; Pred.1:16). We mogen dan ook zeggen dat wijsheid een verdiepte kennis van God is.

De wijsheid van Daniël is net zo bekend als de wijsheid van Salomo. Ook al zijn ze, op zich genomen, van een andere soort, toch lopen ze in deze parallel, omdat deze beide mannen er om vroegen en God zelf de omstandigheden had geschapen die tot hun gebed leidden (1 Kon. 3:5; Dan. 2.12-18). Zo waren beide geschenken van God. Daniël werd vanaf zijn jeugd begiftigd met wijsheid (1:3,4). Voor de trouw waarmee hij en zijn vrienden God gehoorzaamden en eerden (1:8-16), gaf Hij hen "kennis en verstand van ieder schrift en wijsheid. En Daniël begreep ieder gezicht en droom." Toen ze door de koning zelf ondervraagd werden, getuigde hij dat in alle zaken van wijsheid of van verstand die de koning van hen vroeg, hij merkte dat ze tien handen stonden boven alle heilige schrijvers en magiërs die in heel zijn koninkrijk waren (1:20). Daarna bracht God een probleem in het leven van de koning, door een droom die aan zijn geheugen ontsnapte. En daarmee toonde Hij aan Daniël dat, met al zijn wijsheid, het niet allemaal bezat. En Daniël was nederig genoeg om het te erkennen en te vragen om verdere wijsheid. Hij regelde met zijn vrienden dat zij zich zouden verenigen "om te vragen om mededogen aan de Eloah van de hemelen over dit geheim, dat Daniël en zijn metgezellen niet zullen vergaan met het overblijfsel van de wijze mannen van Babylon"(2:18;SW). Nadat

het geheim in een nachtvisioen aan Daniël was onthuld, spreekt hij een gebed uit van lof en dankzegging, wat de beste verklaring van zijn wijsheid is.

"Toen werd aan Daniël in die nacht in een gezicht het geheim onthuld. Toen zegende Daniël de Eloah van de hemelen. Daniël antwoordde en zei: "De naam van Die de Eloah is zal gezegend worden van de aion tot de aion, want de wijsheid en de heerschappij, die is de Zijne. Want Hij veranderde de era's en de bepaalde tijden; Hij deed koningen voorbij gaan en doet koningen opstaan, de wijsheid schenkend aan wijze mannen en kennis aan hen die verstand hebben. Hij onthulde de diepe dingen en de dingen die verborgen zijn, wetend wat er in de duisternis is, want in een lichtstroom die bij Hem is wordt het opgelost. Van U, Eloah van mijn vaders, smee ik en U loof ik, opdat U mij de wijsheid en de heerschappij schonk. En nu maakte U mij bekend dat wat wij van U vragen, dat U ons de zaak van de koning bekend maakt" (Dan. 2:19-23;SW).

Salomo had inzicht in de wereld van de natuur, maar Daniël werd de goddelijke werkingen onder de natiën getoond. Hem werd de meest ver reikende onthulling in de Hebreeuwse Schrift geschonken.

Daniël noemt de oplossing voor Nebukadnessars droom goddelijke wijsheid en verstand, dat hij uit de goddelijke diepten had gekregen. Het is waard op te merken dat hij wijsheid en macht(heerschappij) samenbrengt, en dat hij dank geeft voor macht zowel als wijsheid. Daarmee toont hij aan dat er goddelijke macht nodig is voor de ontvangst van Zijn wijsheid, alsook voor het bekend maken aan anderen. Groot is inderdaad de korte schets van menselijke geschiedenis tot de komst van Gods koninkrijk, die hij aan de koning gaf. Maar het is nog grootser te zien dat God de rol van Redder opneemt naar Zijn universele principe van werking. Door de wijsheid die aan Daniël werd toebedeeld worden eerst hij en zijn vrienden gered van een zekere dood. Dan wordt de redding uitgebreid naar de andere wijze mannen van Babylon, "Het moet niet zo zijn dat u de wijze mannen van Babylon vernietigt" (Dan. 2:24;SW), zodat hij, door de kracht van God, kon spreken tot een van de machtigste koningen. Toen werd Nebukadnessar, die van plan was moordenaar te zijn, niet alleen gehinderd in zijn bedoeling, maar hij verheerlijkte ook God in de belijdenis die hij tegenover Daniël uitsprak (Dan. 2:47).

"En de koning antwoordde Daniël en zei: 'Het is waar dat jullie Eloah de Eloah van elohim is en Heer van koningen en iemand die geheimen onthult, want jij was in staat om dit geheim te onthullen'"

Wijsheid om de era's te onderkennen

Naast deze ongebruikelijke vooruitblik op toekomstige geschiedenis, zoals gezien door Daniël en Jozef, is er een andere algemene wijsheid die niet zo breed en diep is. Salomo zegt: "... het wijze hart zal tijd en oordeel kennen" (Pred. 8:5;SW). We lezen van iemand die zo begiftigd was in 1 Kron. 12:32 -"van de zonen van Issachar zij die bekend zijn met het verstaan van de tijd, wetend wat Israel zal doen". Zij gaven ook een goed voorbeeld door hun kennis niet voor zichzelf te houden, maar deelden die met hun broeders en waren zo overtuigend dat zij ook voor de koning waar waren. Ja, zij dienen ons ook als bemoediging, want we erkennen Christus, ook al doet de wereld dat niet. De meest wijze God-gegeven koers is de Koning te

(h-)erkennen voordat hij gekroond wordt. Zij waren een type van hen die Christus volgden, de grote Koning, ook al verwierp Israel Hem.

In deze Schriftdelen vinden we enige, zo niet alle fundamentele feiten met betrekking tot de essentie van wijsheid. Over het algemeen is het een inzicht in de ware aard van iets, de kennis met betrekking tot verborgen, niet waarneembare ontwikkelingen en daarmee logisch handelen, en de verstandige toepassing er van in onze eigen levens, met winst en voordeel voor onszelf.

Naast de reeds gegeven voorbeelden, hadden sommige van de oude mannen van God een speciale wijsheid, die ver vooruit liep op die van alle anderen van die tijd. Zij waren reeds enigszins bekend met Gods doelstelling voor wat kwaad en lijden betreft. Ze zeiden niet slechts dat zij gered waren uit de een of andere benauwdheid, maar dat het omgevormd was in zegen.

Zo interpreteerde Mozes de geringschatting die Baalak, door middel van Bileam, tegen Gods volk wilde slingeren, maar verhinderd werd (Deut. 23:5). Ook Nehemia spreekt over dit voorval in dezelfde stemming (Neh. 13:2). In de dagen van Esther, toen de Joden vernietigd zouden worden en God hen op een wonderlijke wijze redde, zei Mordechai in zijn verslag dat ze van benauwdheid naar blijdschap veranderd waren en van treuren naar een goede dag (Esther 9:22).

In een tijd waarin Israel diep onwetend was door zonde, onthulde de profeet Amos God als degene "Die de schaduw van de dood tot morgen omkeert en de dag verduistert tot nacht"(Amos 5:8;SW). De profeten Jesaja en Jeremia zien, in geest, hoe God deze wijsheid in de toekomst zal gebruiken. Wanneer Jesaja onthult dat JAHWEH Elohim de duisternis scheidt (45:7), had hij al gezegd dat Hij duisternis voor hun ogen in licht zal omzetten (42:16). En Jeremia laat, in zijn machtige, profetische beeld van Israels heerlijke toekomst, zien dat hun verdriet in blijdschap veranderd zal worden.

Sommigen die erg beproefd waren hadden in hun wanhoop voldoende genade om een praktische uitdrukking aan deze waarheid te geven. Laten we eens naar Job kijken, die het kwaad uit Gods hand ontving, net zoals hij dat met het goede deed (2:10), en uiteindelijk ervaarde hoe God het kwaad in goed omzette (42:12). Ook David nam hetzelfde standpunt in. Toen hij vluchtte voor zijn zoon Absalom en Shimeï ontmoette, zei hij: "Laat hem! En hij zal vloeken, want JAHWEH zei het tot hem"(2 Sam. 16:11;SW). God rechtvaardigde zijn daad door David in zijn koninklijke eer te herstellen. En koning Hezekia getuigde: "Zie!, voor mijn welzijn was het mij zeer bitter"(Jes. 38:17;SW).

Om deze waarheid te vatten, om er van te getuigen, ja, om die in praktijk te brengen, hebben we goddelijke wijsheid nodig. En deze vrome mannen van destijds bezaten die, zodat zij Gods wijze hand schade om zagen zetten in bruikbaarheid. Vruchten van het kwaad, zoals zij wisten, verstoorden Gods werk niet, maar waren gelegenheden waardoor Hij Zijn goddelijke kundigheid om het kwade in zegen om te zetten kon laten zien. Toch waren dit slechts kleine voorbeelden van wat Hij kon doen. Hij was in staat veel grotere dingen te doen; ja, de grootste resultaten van het koninkrijk van duisternis zal Hij omvormen in weldadig licht en

levengevende zegen. Zulke wijsheid was weggelegd voor hen die Zijn laatste onthulling ontvingen. En deze kennis is het geschenk van Zijn diepzinnige wijsheid.

In de Hebreeuwse Schrift

Uit het voorgaande hebben we gezien dat de Hebreeuwse Schrift in staat is ons diep binnen te leiden in de aard van goddelijke wijsheid, in z'n vooruitgeschoven en ook z'n elementaire fasen. Op basis van deze informatie mogen we de volgende korte basisprincipes formuleren, zoals die te zien waren in de vroege mannen van God die met wijsheid begiftigd waren:

Mozes: Het bezit van wijsheid van Egypte bewees dat wereldse wijsheid nutteloos is voor goddelijk handelen.

Jozef en Daniël: Deze wijsheid, gegeven door onthulling, die de loop van de geschiedenis voorzegt, bracht hen een redding die zij met anderen konden delen. Het werkte volgens het goddelijk principe: Uitverkiezing is er voor de zegen van hen die niet uitverkoren zijn.

Bezaleël en Aholiab: Zij werden geroepen en begiftigd met wijsheid voor vakkundig ambachtswerk. Dit vereiste hun medewerking voor verstandelijke samenwerking in dienst van God en de ontwikkeling van de gave om anderen op te leiden.

Salomo: De grote wijsheid van Salomo bestond hierin Leven in de vreze van God is het begin van wijsheid.

Augur: Hij leert dat wijsheid gevoed wordt door het verdiepen van onze kennis over God.

De mannen van Issakar: Hun wijsheid gaf begrip over Gods tijd en uur, en om anderen te overtuigen.

De vromen van Israel: De diepere wijsheid die zij bezaten bevatte de elementen voor de oplossing van het probleem van het kwaad. In hun voortzetting en verdieping ligt de geheime wijsheid die via Paulus werd geschonken. Dit werd niet in de Hebreeuwse Schrift bekend gemaakt.

Deel 2 - De wijsheid in Christus

"Zie!, meer dan Salomo is hier!"(Matt. 12:42;SW). Zo getuigt onze Heer over Zijn eigen wijsheid. In werkelijkheid ontsprong de wijsheid van allen uit de Zijne, door Zijn geest, die in hen was (1 Petr. 1:11). Salomo kon planten en dieren beschrijven, maar Christus bezat, vanaf het begin, perfect scheppende wijsheid, want God maakte alles doorheen Hem. Zo maakte Hij, naar Zijn Vaders wil, het plan voor ieder schepsel en voerde dat uit. Maar Zijn diepste wijsheid rustte op Zijn kennis van de loop van het liefdesplan van God voor de hele schepping. Hij bezit een perfect begrip van de wijsheid van de Vader, zodat Hij alles doet naar de raad van Zijn wil, en begrijpt hoe Hij Zich moet voorbereiden voor heel Zijn doelstelling. Hoe goed Hij bekend was met Gods met wijsheid gevulde beslissing om door Zijn offer alle kwaad in goed om te vormen, wordt duidelijk door het feit dat het de geest van Christus was die er in de Hebreeuwse Schrift van getuigde (1 Petr. 1:11).

Maar deze wijsheid bracht Hij niet met Zich mee toen Hij kwam bijwonen op aarde. Het werd achter gelaten in Zijn "kenosis" of zelfontlediging (Filip. 2:7). Hij moest die weer opnieuw verkrijgen. Dat is een van de meest wonderwaardige aspecten van Zijn mens zijn als de Zoon van God. Zelfs als jongeman was Hij gevuld met goddelijke wijsheid (Lev. 2:40: Maar in die tijd was het niet geperfectioneerd, want er staat geschreven: "En Jezus nam toe in wijsheid en grootte en gunst bij God en de mensen" (Luk. 2:52;SW). Zeker, Hij was Gods Zoon, Wiens hart helemaal zuiver en onbevlekt met zonde was, vanaf Zijn geboorte gevuld met de geest van God, de geest van wijsheid, maar toch ontving Hij deze wijsheid niet op miraculeuze wijze, bovennatuurlijk van de geest, maar door perfect natuurlijke middelen, door ijverig lezen en geloven in de ontvangst van het Woord van God. Zijn oproep om de Schrift te doorzoeken was in overeenstemming met Zijn eigen praktijk. In Zijn eerdere heerlijkheid kende Hij duidelijk alles over Zijn grote bestemming als Offerlam, dat Hij dit plan van de Vader mededeelde aan de schrijvers van de heilige rollen. Maar, O, het wonder van Zijn zelfontlediging! Toen Hij mens werd moest Hij Zijn eigen onthullingen weer terug in bezit nemen. Het was niet door bovennatuurlijke vulling van bovenaf, noch door herinnering van Zijn eerdere bestaan in de heerlijkheid bij de Vader, maar door het lezen van de Torah, de Hebreeuwse Schrift, de Bijbel van die tijd, door de krachtige oefening van Zijn geest, dat Hij ieder onderdeel van Zijn taak leerde, alles wat over Hem in de rollen van Mozes en de profeten en de Psalmen was geschreven (Joh. 5:40; Luk. 24:27,44). Zijn eigen woorden, die Hij opnieuw in Zijn hart in bezit nam, groeiden in Hem op wonderlijke wijze. Zijn voortdurende vooruitgang in kennis van de Schriften was, tegelijkertijd, een toename in wijsheid. Zelfs in de leeftijd van twaalf jaren, verbaasde Hij de Schriftgeleerden door Zijn vragen en antwoorden (Luk. 2:46). En toen Hij in het openbaar begon te spreken, vroegen zij waar Hij zulke wijsheid vandaan had (Matt. 13:54), en hoe Hij zo'n kennis van de schrift kon hebben, ziende dat Hij niet gestudeerd had (Joh. 7:15).

De wijsheid van Christus straalt in vele vormen naar buiten. In Zijn discussies met Zijn vijanden waren Zijn antwoorden, waarmee Hij aan hun subtiele valstrikken ontsnapte, zo vol van wijsheid, dat zij perplex stonden (Mar. 12.13-17).

Nog diepere wijsheid is te vinden in Zijn uitlegging van de Schrift. Met zulke kennis had niemand voor Hem, laat staan de Schriftgeleerden van Zijn tijd, het Woord van God geopend. Hij begreep de diepste verbanden tussen de heilige rollen, en is voor ons een perfect voorbeeld voor het correct snijden er van. In de synagoge in Nazareth, toen Hij las uit de rol van de profeet Jesaja, stopte Hij middenin een zin, om zo niet de toekomstige dag van verontwaardiging te vermengen met dat wat op dat moment werd vervuld (Luk. 4:18,19,21). Hij had zo'n begrip van de profetische rollen, dat Hij kon uitwijden over en ingaan op hun voorzeggingen. Zo'n geval is te vinden in Mattheüs vierentwintig.

Toch lag Zijn meest diepzinnige wijsheid in Zijn houding tegenover het kwaad dat Hij ontmoette, als uit de hand van God. Van de profeten wist Hij dat Zijn offerdood de goddelijke wil was. Zeker, wij zien zulke overwinningen over kwaad in eerdere mannen van God. Job kon Hem prijzen voor de vreselijk zware beproeving die hij moest doorstaan (Job 1:21: 2:10). Toch kon hij deze houding niet blijvend volhouden, maar verzonk al snel in een bitter vragen stellen. Ja, de moedige Job was niet in staat anders te doen. Hij bezat niet de opstandingskracht van Christus, samen met de hoogste onthullingen, die alleen kracht geven voor de succesvolle overwinning van kwaad.

Maar zo was het niet met de Zoon van God! Hij doorstond, het kwaad aanvaardend uit de hand van Zijn Vader, zelfs de schaamtevolle dood van het kruis. Hij had zo'n grondig inzicht in het plan van redding, dat Hij kwaad herkende als een uitdrukking van Zijn diepste wijsheid, want Hij gebruikte het als het middel om Zijn onbeperkte liefde tentoon te spreiden, aan het kruis. We mogen het gebed van de Zoon, "Uw wil geschiedde", zien als de vrucht van goddelijke wijsheid.

De Schrift doet ook verslag van andere gelegenheden waarbij de Zoon kwaad uit Vaders hand nam en Hem er voor loofde. Toen de haat van de Farizeeën zo groot was geworden dat zij Hem beschuldigden van het hebben van een demon (Matt. 9:34), en het duidelijk begon te worden dat Hem lijden en de dood te wachten stond, bad Hij: "Ik belijd aan U, Vader, Heer van de hemel en van de aarde, dat U deze dingen verbergt voor wijzen en intelligenten, en U ze onthult aan de kleintjes, ja, Vader, want zo werd het een welbehagen voor U" (Matt. 11:25,26;SW). Op deze wijze maakt de Zoon duidelijk dat Zijn Vader de tegenstand tegen Hem geregeld had, maar, in Zijn wijsheid, alleen om die te gebruiken voor de uiteindelijke overwinning er over.

Op deze manier sprak onze Heer over Gods wijsheid toen Hij, met gezag, de wetgeleerden aan de kaak stelde (Luk. 11:45-48). Hij ging verder: "Hierom ook zei de Wijsheid van God: 'Ik zal profeten tot hen zenden en apostelen en sommige van hen zullen zij doden en zij zullen vervolgen,' opdat het bloed van al de profeten, dat vergoten is sinds de nederwerping van de wereld, van dit geslacht opgeëist zal worden"(Luk. 11:49,50;SW). Hier, nogmaals, besloot God tot een onderneming waarvan Hij tevoren wist dat die de bitterste tegenstand zou ondervinden. Vanuit het menselijk oogpunt is het zeer onverstandig ambassadeurs uit te zenden naar

waar tevoren bekend is dat zij vervolgd en gedood zullen worden. Maar nu verklaart onze Heer, met nadruk, dat God dit heeft gedaan. Daarmee onderwijst Hij openlijk dat het Gods wil is dat het kwaad zal rijpen, en dat het in overeenstemming is met Zijn wijsheid wanneer Hij toestaat dit zo te doen. Daarom kan het niet dwaas en doelloos zijn. Nee, veeleer zal het gebruikt worden voor Zijn heerlijkheid. Hiermee hebben we de diepten bereikt waaruit de bijzondere wijsheid voor ons vandaan komt.

De wijsheid van Stefanus

Stefanus was gevuld met geest en wijsheid (Hand. 6:10). Bovendien waren zij niet krachtig genoeg om de wijsheid die hij had gesproken te weerstaan. Onmogelijk om tegen te spreken bewees hij aan zijn tegenstanders dat de Gekruisigde en Opgestane Israels Messias is (Hand. 9:22; 18:28). In hem was de belofte van onze Heer vervuld: "want Ik zal jullie een mond en wijsheid geven waartegen allen die jullie tegenstaan niet zullen kunnen weerstaan of tegenspreken" (Luk. 21:15;SW). Zijn grote verdedigingstoespraak voor het Sanhedrin geeft ons een blik in zijn wijsheid. Die wordt gezien in zijn diepe inzicht in het goddelijk handelen met Zijn volk. Op meesterlijke wijze schetst hij de geschiedenis van Israel, voortdurend hun ongehoorzaamheid bloot leggend, tegelijkertijd zijn toehoorders waarschuwend, die aan dezelfde zonde schuldig waren. Zijn verdediging bereikte z'n hoogtepunt toen hij ze er van beschuldigde (Hand. 7:51). Deze afsluiting van de toespraak van Stefanus heeft een bijzonder belang, niet alleen voor hem, maar voor alle vrome Israëlieten. Deze hernieuwde oppositie van hun natie werd een zwaar, onoplosbaar probleem. Hadden we Stefanus, die zo vakkundig hun geschiedenis had gepresenteerd, gevraagd wat God hierna gepland had, dan zou hij erkend hebben dat hij niets wist van een goddelijke onthulling. Hij wist, uit de Hebreeuwse Schrift, heel goed dat hun Messias zou komen om Zijn koninkrijk op te richten en dat, in die dag van Zijn macht, Zijn volk Israel gewillig zou zijn om Hem te gehoorzamen (Psa. 110:3). Verder wist hij dat er zware oordelen zouden komen vóór de komst van dat koninkrijk. Maar nadat Israel hun Koning had verworpen en gekruisigd en toen ook nog het werk van de heilige geest tegenwerkte, was de toekomst een duister probleem, zelfs voor hen die de meeste kennis en wijsheid bezaten. Daarom rees de vraag op: "Wat zal God, in Zijn wijsheid, nu doen?"

Het probleem van Handelingen

Dit probleem werd steeds erger naar mate de tegenstand van de natie steeds hardnekkiger en zelfs gewelddadig werd. Hoewel een aanzienlijk aantal Joden geloofden, nam het volk als geheel, samen met de geestelijke en wereldse heersers, de plaats in van een vijand van de boodschap waar het de Gekruisigde en Opgestane betrof. Na deze werd tegenstand in het land een voldongen feit; de Joden van de verstrooiing moesten beproefd worden. Dit onderzoek werd door Paulus verricht, die de boodschap bracht tot ver buiten de grenzen van het land (Hand. 13:2).

In Antiochië in Pisidië kwam de zaak tot een hoogtepunt. In de synagoge daar verkondigde hij Christus als de Redder van Israel, en sommigen geloofden (Hand. 13:16-43). Op de daarop volgende sabbat kwam vrijwel heel de stad samen om het

woord van de Heer te horen (44). Dan (45) krijgen we het resultaat van deze bediening.

Hoeveel pijnlijke tegenstand God al had verdragen bij het uitvoeren van Zijn programma, we mogen zeggen dat dit vrijwel universeel de verwerping van Zijn geliefde Zoon vernieuwde. Hun Messias en Koning was de hoofdoorzaak voor het verwerpen van Israel door God en rechtvaardigde het. Dit hernieuwde uitstellen en afstand nemen van het komende koninkrijk moest wel leiden tot een scheiding van Israels relatie met Elohim. Niet alleen werd Zijn volk Zijn vijand, maar zij werden onbruikbaar voor het uitvoeren van hun missie om zegen te brengen naar de andere natiën. Moeten zij nu voortgaan te verblijven in hopeloosheid, zonder het goddelijke licht? Er staat geschreven (Jer. 4:1,2): "Indien jij terugkeert, Israel, is de verzekering van JAHWEH, keer je terug naar Mij; en indien jij jouw gruwelen wegneemt van voor Mijn aangezicht en jij niet gaat zwerven, en jij zweert: JAHWEH is leven, in oordeel en in rechtvaardigheid, dan zullen de natiën zichzelf in Hem zegenen en in Hem zullen zij roemen."

Als gevolg daarvan kan er, tijdens de tegenstandhouding van Israel, geen verwachting van zegen voor de andere natiën zijn. De Hebreeuwse Schrift kent, als geheel, geen andere zegen voor de wereld dan die welke komt door een gehoorzaam Israel. De hernieuwde verharding van de priesternatie, maakte het uitzicht donker en hopeloos. En dit was in het bijzonder zo omdat, in die tijd, er geen verdere onthullingen waren over een andere ontvouwing van Gods plan.

Deze donkere era werd door God in die zin verlicht, dat Hij een geheel nieuwe methode van redding begon te onthullen. Deze onthulling werd niet door Stefanus gegeven, noch door Petrus of Johannes of iemand anders van de twaalf apostelen, maar veeleer door Saulus van Tarsus, later bekend als de apostel Paulus. Door de aard van zijn roeping als een ander soort apostel, wordt duidelijk aangegeven dat God een nieuwe opdracht aan het uitvoeren is. De onthullingen die aan Paulus werden gegeven, dat de voorgenomen verwerping van het Koninkrijksoffer, in werkelijkheid een goddelijke noodzaak is met het oog op een geheim doel, tot dan toe verborgen. En de herkenning van deze genadevolle redding is die wijsheid die God voorzag vóór de aionen, speciaal voor onze heerlijkheid. Dit leidt tot het hoofdthema van onze huidige studie.

Gods pré-aionische wijsheid

De aard van de aan ons gegeven wijsheid wordt weerspiegeld in de paar woorden van Paulus: "maar wij spreken wijsheid van God in een geheim, dat God tevoren beschikt had, vóór de aionen, voor onze heerlijkheid" (1 Kor. 2:7;SW). Hier wordt benadrukt dat de wijsheid die voor ons was bestemd, komt door de onthulling van een geheim dat tot dan toe in God was verborgen. In dezelfde geest sprak Daniël toen hij dank bracht voor de onthulling die hij ontving en voor de wijsheid die het toedeelde: "Want Hij veranderde de era's en de bepaalde tijden; Hij deed koningen voorbij gaan en doet koningen opstaan, de wijsheid schenkend aan wijze mannen en kennis aan hen die verstand hebben. Hij onthulde de diepe dingen en de dingen die verborgen zijn, wetend wat er in de duisternis is, want in een lichtstroom die bij Hem is wordt het opgelost" (Dan. 2:21,22;SW). Zo was ook de manier waarop God Bezaleël vulde met Zijn wijsheid: "En Ik zal hem vullen met geest van Elohim,

in wijsheid en verstand en met kennis, in alle werk" (Exo, 31:3;SW). Dit komt overeen met 1 Korinthe 2:10 "Want °God onthult het ons door de geest, want de geest doorzoekt alles, zelfs de diepten van God."

We zien dat goddelijke wijsheid, en de methode van overdracht in iedere bediening dezelfde blijven. Het ligt opgeslagen in Gods diepe, weloverwogen doelstelling van zegen, die Hij deel met de Zijnen door Zijn geest, maar met het verschil dat de geschenken van vandaag verreweg de wijste zijn. Laten we zien wat Paulus zegt over deze fundamentele waarheid: "in Wie al de schatten van de wijsheid en kennis verborgen zijn"(Kol. 2:3;SW). Hier leert hij dat God de enige Bron van alle wijsheid is. In de voorgaande verzen, echter, maakte hij bekend dat God van ganser harte bereid is deze schatten met de Zijnen te delen en hen in bezit te stellen van deze rijkdommen. "... verenigd* wordend in liefde en in alle rijkdom van de zekerheid van het inzicht, in bovenkennis van het geheim van de God van Christus" (Kol. 2:2;SW).

Ja, aan Gods zijde was alles gedaan zodat nu Zijn onthulling ook de harten van de Zijnen kon bereiken. Als eerste, en op een bijzondere wijze, werden ze aan Gods uitverkoren instrument gegeven, de apostel Paulus, door de Opgestane persoonlijk. In Efeze 3:3 zegt Paulus: "die naar openbaring aan mij is bekend gemaakt, het geheim waarvan ik eerder in het kort schreef." En in Galaten 1:12 "want ook ontving ik het niet van een mens, noch werd het mij geleerd, maar door openbaring van Jezus Christus." Het is gemakkelijk te zien waarom deze dingen rechtstreeks aan Paulus werden gegeven, want er was hierover niets te vinden in de Hebreeuwse Schrift. Paulus maakte ze voor het eerst bekend in zijn brieven. In Efeze 3:8,9 spreekt hij als volgt: "Aan mij, de minder dan de minste van alle heiligen, werd de genade gegeven dit aan de natiën te evangeliseren: de onnaspeurlijke rijkdom van Christus, en allen opheldering te geven over wat de bediening van het geheim inhoudt, dat verborgen was in de aionen in God, Die het al schept."

Toch is dit niet het enige geheim dat aan Paulus werd gegeven. Het geschenk van goddelijke wijsheid bestaat uit een hele keten van verdere onthullingen. In overeenstemming met onze hoge roeping zijn we ontvangers van de diepste geheimen, die ons een vol inzicht geven in Zijn met wijsheid gevulde weg met Zijn schepping, tot aan de voleinding toe. Deze geheimen lossen volledig de vraag op over Israels huidige verharding, en is een van de meest overtuigende bewijzen van hoe diep God van ons houdt, omdat Hij Zijn diepste geheimen met ons deelt, die allemaal te vinden zijn in de Paulinische brieven.

Dat betekent niet dat iedere gelovige deze onthullingen kan leren door simpelweg Gods Woord te lezen. In overeenstemming met Zijn vastgelegde orde zijn er leraren nodig, waarin Hij heeft voorzien en die Hij heeft geroepen. Door middel van een geest van rijkdom en onthulling, samen met ijverig doorzoeken van de Schrift, verkrijgen zij een juist begrip en worden zij in staat gesteld om de ecclesia, door middel van heldere uiteenzettingen, op de hoogte te brengen van wat zij gevonden hebben. Dit, echter, maakt het alleen voor ons mogelijk om ze ons eigen te maken; met ijver en geduld moeten we deze uiteenzettingen testen door het Woord. Alleen op deze manier komen gelovigen in het bezit van Zijn geestelijke, met wijsheid gevulde geheimen. God heeft reeds de dienst van hen die

door Hem zijn geroepen rijkelijk gezegend. Steeds meer heiligen leren deze diepere waarheden, en worden gevuld met verbazende verwondering door de diepten van Gods wijsheid.

Steeds weer opnieuw worden gelovigen geholpen en versterkt door deze bediening en worden zij op hun beurt getuigen van deze onthullingen van goddelijke wijsheid. Deze hele uiteenzetting is slechts een herhaling van onderwijs dat op deze wijze werd gegeven.

Nu zei Paulus dat hij alleen van deze dingen kon spreken onder de volwassenen, dat wil zeggen, de gevorderde heiligen (1 Kor. 2:6). Ter uitleg zegt hij (3:1,2): "En ik, broeders, kon niet tot jullie spreken als tot geestelijke mensen, maar als tot vleselijke mensen, als tot onmondigen in Christus. Ik gaf jullie melk te drinken, geen vast voedsel, want jullie waren nog niet in staat dat te verdragen. Ja ook nu zijn jullie daar niet toe in staat."

Toch sluit hij jonggelovigen absoluut niet uit, maar laat zien dat geloof, zelfs in het begin, een vrucht van goddelijke wijsheid is. Dat is duidelijk, want als, onder de wet van Mozes, de vrees voor JAJWEH het begin van wijsheid is, hoeveel meer is het, in de bedeling van genade, wijs om in Christus te geloven, de Gekruisigde en Opgestane!

Er zijn twee klassen van goddelijke wijsheid, die voor de beginner en die voor de volwassene in het geloof. Paulus legde dit uit in een compleet deel met een ordelijke rangschikking. Hij begint met de elementaire (1 Kor. 18:2-5) en vervolgt met de diepere wijsheid (2:16-16). In overeenstemming hiermee beginnen we met "Het begin van wijsheid in de bediening van geloof," in onze volgende bijdrage.

Deel 3 - Wijsheid in deze bediening

Het besluit van een mens om uit zijn oude, zondige leven van ongelof te komen en een nieuw leven te beginnen van geest en geloof, is een wijze procedure. Paulus ziet in deze beslissing een vrucht van goddelijke wijsheid. Om dit begrijpelijk en helder uiteen te zetten, vergelijkt hij de wereldse wijsheid met de goddelijke (1 Kor. 1:18) en laat zien hoe verachtelijk de eerste is. Omdat de wereld, die van zichzelf denkt dat ze slim is, God noch Zijn wijsheid kent, gebruikt God, in Zijn wijsheid, een methode van verlossing die grondig de menselijke wijsheid en het onvermogen er van om het goddelijke te verstaan, blootlegt.

De Jood kon niet een redding van dood en sterfelijkheid en de toedeling van leven visualiseren, behalve als een wonderlijke transactie. De Griek, wiens wijsheid wereldberoemd was, zou een verlossing alleen aanvaarden als die in overeenstemming was met zijn filosofie. Nu echter stapt God in en redt mensen met een boodschap die gaat over een gekruisigde Christus! Dat moet voor de ijdele, slimme wijsneuzen als domheid gezien zijn. Maar zie! Zij die door God geroepen zijn ervaren het evangelie als Gods kracht en Gods wijsheid, want het leidt tot een nieuw leven, waarin zij verzoening genieten en het zekere uitzicht op een toekomstige heerlijkheid. Zo bewijst in hen en door hen de domheid van God, het woord van het kruis, wijzer te zijn dan de mens, en de zwakte van God, de gekruisigde Christus, sterker dan de mens. Paulus stelt terecht dat, voor de gelovige, Christus niet alleen rechtvaardigheid en heiligheid en verlossing brengt, maar ook wijsheid (1 Kor. 1:30,31). Zeker, vandaag wordt Christus nog steeds door de wereld verworpen en genegeerd en Zijn huidige heerlijkheid is verborgen. Daarom moeten zij die Hem erkennen Zijn schaamte dragen en worden ze als dom veroordeeld (1 Kor. 3:48,49).

Maar wanneer zij die bouwen op menselijke wijsheid, staan voor de grote witte troon, en dan Christus zien als hun verhoogde Rechter (en die tijd zal komen), dan zullen zij zich bewust worden dat zij zeer dom waren en God hun wijsheid tot dwaasheid heeft gemaakt. Dan zullen ze vrijelijk toegeven dat geloof in de gekruisigde Christus de echte wijsheid was. Zo brengt de wijze, de sterke en de trotse tot schaamte, zodat geen vlees zal kunnen roemen. Wat een goddelijke wijsheid!

Onze redding is van God

Maar zelfs de geredden lopen gevaar te denken dat ze wijs zijn, wanneer zij vermoeden dat zij Christus aanvaard hebben door hun eigen initiatief en kracht, door hun eigen persoonlijke wil. Herhaaldelijk benadrukt de Schrift dat redding, of geloven, of de roeping om lid te zijn van Christus' lichaam, geheel en al en alleen een werk van God is. Paulus zegt het zo: "Daarom dan is het niet afhankelijk van de gewillige, noch van de rennende, maar van de genadevolle God" (Rom. 9:16;SW). "Want door de genade zijn jullie geredden, door geloof en dat niet uit jullie zelf; het is het naderingsgeschenk van God, niet uit werken, opdat niemand zou roemen" (Efe. 2:8,9;SW), en bij voorkeur dat wat de wereld als van geen waarde acht, laag

en zwak. Dat is Gods wijze manier van afdanken van dat wat zichzelf iets voelt, opdat in het geheel geen vlees zich voor Zijn ogen zou verheerlijken (29).

Aangezien iedere gelovige ooit geen begrip had van de boodschap van het kruis, zouden we moeten zien dat niemand iets in zichzelf kan vinden dat zou leiden tot geloof in Christus. Dat komt alleen door de kracht van Christus' geest. Het is daarom gedachteloos en onverstandig te zeggen dat wij Christus hebben aanvaard door de kracht van onze eigen wil. Alleen God kan dat doen. Wat zit er een wijsheid in dit feit! Hij is er in geslaagd leven te geven aan ons verharde, onwetende en wantrouwende hart, zodat het Hem kan vertrouwen. Dat is een werk van God dat groter en heerlijker is dan de schepping.

De kruisiging toont Gods wijsheid

Bovendien houdt geloof in de gekruisigde Christus nog een andere goddelijke wijsheid in, die maar al te vaak over het hoofd wordt gezien. Het wordt over het algemeen benadrukt dat het kruis Gods reddende liefde onthult en die in Zijn schepping laat vloeien. Dat is, en blijft, de kern van het evangelie. Maar denken we niet te weinig over hoe deze uitdrukking van de goddelijke liefde ook het oordeel was over de meest vreselijke daad van Satan, met al zijn haat tegen God en Zijn Zoon? Zo is het dat alle gelovigen, ook al zijn ze het zich niet bewust, door hun getuigenis over de dood van Christus als de enige goddelijke bron van redding, aankondigen dat zij hun redding baseren op een satanische zonde, want werkte samen bij hun verlossing. Ziende dat zijn daad leidde tot zulk een onthulling van Gods liefde, en dat dit op een andere wijze mogelijk zou zijn geweest, erkennen we dat zonder de Tegenwerker, Gods diepste liefde verborgen zou zijn gebleven. Het feit benadrukken dat de kruisiging van Christus een daad van Satan is, bevestigt de diepe wijsheid van de uitspraak dat alles uit God is. Deze onthulling houdt in dat God het kwaad plande en er toe besloot, en het via Satan in de schepping zond, om Hemzelf te onthullen in Zijn meest volkomen liefde. Als gevolg daarvan getuigt iedereen, door zijn geloof in Christus, van de goddelijke wijsheid dat God kwaad gebruikt om Zijn plan van redding uit te kunnen voeren, en dat ze niet haar weg forceert in Zijn schepping tegen Zijn bedoeling in. Geen gelovige heeft het recht om de leer te verwerpen dat God, door Satan, goed bewerkt, want hij keurt deze waarheid echt goed. En echt, God onthult hierin Zijn diepste wijsheid, dat Hij de koppige tegenstand van Satan tegen Hem op zo'n manier leidt dat deze vijand zijn kracht gebruikt voor God, om Zijn doelstelling van liefde te vervullen voor heel de schepping.

Hiermee ontdekken we de wortels van de wijsheid die Hij ons heeft geschonken. Ze ontspringt niet alleen in Zijn speciale doelstelling voor ons, maar vormt de basis voor het bestaan er van. Iedere gelovige mag het bewustzijn hiervan koesteren, dat, vanaf het prille begin van zijn geloofsleven, hij staat in goddelijke wijsheid, en dat het de vrucht is van die wijsheid. Maar dit is alleen de eerste fase en hij zou moeten groeien en volwassen worden.

Het is zo jammer voor elke heilige en voor de hele ecclesia, dat zo velen zijn vastgelopen bij het begin en denken dat zij, met de zekerheid van redding en door het worden van een levende getuige van Christus, de grens hebben bereikt. Zeker, zonder dit fundament is er geen geestelijk leven. Maar men zou moeite moeten

doen er op te bouwen. Dat was Paulus' bijzondere verlangen, dat gelovigen zouden opgroeien. En Efeze 1:17 bidt hij dat hen een geest van wijsheid en van onthulling in de kennis van Hem gegeven zou worden. En in Kolossenzen 1:19 vertelt hij hen dat hij niet ophoudt met bidden en vragen. "Daarom ook - van de dag dat wij hoorden - houden wij niet op voor jullie te bidden en te vragen dat jullie gevuld mogen worden met de bovenkennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk verstaan." Hij wilde allen volwassen zien, zodat zij zijn woorden over de wijsheid konden verstaan en grijpen die God vóór de aionen voor onze heerlijkheid had voorbereid.

Maar zelfs dit was niet alles. In Kolossenzen zet Paulus zeer duidelijk uiteen waarom hij wil dat zij Gods wil kennen. "... om de Heer waardig te wandelen, in alle dingen Hem behagend, in alle goede werk vruchtdragend, en opgroeiend in de bovenkennis van God"(SW). Het was volgens deze goddelijke methode van onderwijs dat Paulus altijd werkte. Eerst een kennis van Gods wil, dat wil zeggen, van de met wijsheid gevulde constructie van Gods plan van redding, die de hoge roeping van de huidige ecclesia laat zien. Op deze basis geeft hij praktische oproepen om Gode waardig te wandelen. Een perfect voorbeeld hiervan is de brief aan de Efeziërs. De eerste helft stelt ons voor aan de huidige bediening, maar de tweede is een oproep om er waardig aan te wandelen. Hoe dieper een gelovige graaft in de wijsheid van Gods huidige plan, des te beter zal hij in staat zijn deze oproepen in praktijk te brengen. Het is duidelijk dat hij, bovenal, bekend moet zijn met de oorsprong en ontwikkeling van dat bijzondere lichaam waartoe hij behoort. Wij werden, inderdaad, gered als individuen, maar we zouden onze levens niet als individuen moeten doorbrengen, maar onze plaats innemen als deel van een grote, geestelijke tempel. En hiervoor moeten we bekend zijn met de bouwregels.

Voor wat het begin en de positie van de huidige ecclesia betreft, dit kan vanuit verschillende standpunten waargenomen worden. Van welke zijde we het ook benaderen, het is de vrucht van de genade of liefde van God, of van de dood en opstanding van Christus. Nu, echter, zullen we ons bij ons onderwerp houden en zien van de Schrift ons leert over de relatie er van met goddelijke wijsheid.

De oorsprong van deze goddelijke doelstelling

Deze goddelijke doelstelling, als de uitkomst van de hoogste wijsheid, komt voort uit een bijzonder idee als deel van het plan van redding, dat verborgen moest blijven voor een ongebruikelijke lengte van tijd, voordat het tot vervulling kwam. "In begin schiep Elohim de hemelen en de aarde." Zo begint de schrift. Nu zullen we alleen de volgorde opmerken waarin dit gebeurde. We vinden dezelfde volgorde bij de intrede van zonde. Eerst drong ze de hemelen binnen en dan, misschien veel later, de aarde. En nogmaals wordt dezelfde volgorde waargenomen bij hun verzoening: eerst de hemelen en dan de aarde. Zeker, God maakte voorzieningen om de aarde te bevrijden van de slavernij van Satan bij het kiezen van Abram, de voorvader van dat volk dat Gods instrument is voor het brengen van deze zegen naar de rest van de natiën. Duizenden jaren lang scheen God zo in beslag genomen door deze mensen, dat men zou denken dat Hij eerst het aardse instrument zal voltooiën. Maar nee, in Zijn plan werd tevoren vastgelegd dat de huidige ecclesia, die het lichaam van Christus is, waarmee Hij de verzoening van de hemelen zal

bereiken, eerst klaargemaakt moet worden. Natuurlijk kon God dit niet tijdens de dagen van Israel onthullen, anders zou hun ongehoorzaamheid verontschuldigd kunnen worden. Maar toen Christus opsteeg in de hemelen en ging zitten aan de rechterhand van God, verheven boven alle hemelse machten, toen sloeg het uur voor het begin van het bijeenbrengen van de hemelse ecclesia. Nu dit hemelse instrument van redding vóór Israel klaar zal zijn, was het nodig Israel tijdens deze hele periode terzijde te stellen.

Als we nu dit geheime doel insluiten in het oordeel over Israels ongehoorzaamheid, in het bijzonder na Pinksteren, zal dat een heel ander beeld geven. Indien Israel gehoorzaam was geworden en de vereisten voor de komst van het koninkrijk had vervuld, zou dat een serieuze hindernis voor een verdere ontwikkeling van Zijn plan zijn geworden, want er zou geen enkele ruimte zijn geweest voor de bevordering van het geheime doel van het verzoenen van de hemelen. In overeenstemming met dit goddelijk doel was Israel gedwongen te falen!

De toestand in Handelingen was als die in het vroege leven van onze Heer, toen het duidelijk werd dat Zijn volk Hem niet zou aanvaarden. Uiterlijk was het een verdrietige aanblik, zoals wanneer een misleid volk zich tegen een goede koning keert en hem executeert. Maar de houding van de Heer Zelf tegenover deze situatie laat zien dat dit een goddelijke kant had, die veel dieper ging.

Jezus zag de feitelijke oorzaak van Zijn lijden en verwerping in God Zelf, en prees Hem er voor (Matt. 11:25). Hierin, en op vele andere manieren, liet Hij zien dat de tegenstand tegen hem en het bijhorende pad van pijn en dood, door God gepland waren, door Zijn Vader, met het verheven doel van het aan Zijn schepselen onthullen van de liefde die Hij voor hen heeft.

Net zoals Israels oppositie leidde tot de meest heerlijke daad in het plan van redding, zo leidde hun hernieuwde ongehoorzaamheid na Pinksteren tot de onthulling van zegen voor de natiën, ja zelfs voor de hele schepping, die geleverd werd door de dood van het kruis. Zeker, er is in Handelingen niets aangenaams voor het uiterlijk oog, omdat ze zich herhaaldelijk tegen God keren en de komst van hun Koning uitstellen. Zeker, er is niets voor een niet ingewijde toeschouwer zoals Stefanus was, dat goed of gezegend was! Had een boodschapper van God uitgelegd dat op grond van deze ongehoorzaamheid en overtreding het grootste goed zou groeien, waarin de redding van Israelieten was inbesloten, dan zou hij uitgeroepen hebben: Onmogelijk! Wat een vertoon van onpeilbare goddelijke wijsheid!

De grondlegging van de huidige ecclesia

Deze goddelijke, geheime doelstelling werd voor het eerst aangeduid in Antiochië in Pisidië (Hand. 13:14,44). Paulus sprak in de synagoge aldaar met als gevolg dat de meerderheid van de Joden, godslasterend, gevuld werden met jaloezie en tegenspraken wat hij zei. Maar Paulus en Barnabas antwoordden: "Het was nodig dat eerst aan jullie het woord van God gesproken werd, aangezien jullie Hem in feite verwerpen. En jullie oordelen jezelf niet waardig voor het aionische leven. Zie, wij keren ons tot de natiën!" (Hand. 13:46;SW). Dit is de eerste maal dat Israel, de priesternatie, terzijde werd gesteld en het Woord van God gesproken

werd tot een gezelschap van pure heidenen. En God bevestigde deze daad door sommigen voor aionisch leven te bevestigen. Hier grondvestte God de huidige ecclesia, die het lichaam van Christus is.

Laten we nu eens kijken naar de situatie waarin dit grote werk begon. Het begin van deze ecclesia was niet als een zonsopkomst met een wolkenloze hemel. Ook is ze niet begonnen met een fijn inwijdingsfestival. Die dag was een donkere voor Gods evangelie, toen deze Joden van de verstrooiing tegenspraken en lasterden, en zo hun verzet tegen hun God tot een toppunt brachten. Van die dag af aan zonk het geheel van de natie, behalve de gelovigen er in, weg in de dood en de diepste duisternis. Ja, dat was een dag waarin Satan, de vijand van God, een groot offensief begon en feitelijk er in slaagde nogmaals de komst van het koninkrijk uit te stellen.

Juist op deze dag, die zo hopeloos en ontmoedigend leek, wijdde God dit heerlijke werk in! Als licht uit de diepste duisternis straalde het naar buiten, en als leven uit de dood stond het op! Uit het puin van de ineensstorting van Zijn volk trok Hij het meest heerlijke gebouw op, en uit het ergste doorngewas van de vernietiging van Israel bracht Hij de heerlijkste vrucht van Zijn wijsheid voort. In een overweldigend grootse manier laat dit zien dat God deze ecclesia geheel in overeenstemming met Zijn plan en principe heeft geconstrueerd: "Goed uit slecht." Natuurlijk kon alleen Zijn wijsheid dit voor elkaar brengen!

Omdat de Handelingen van de apostelen zich bezig houdt met het koninkrijk, kan het ons geen verdere informatie geven over het begin van de huidige ecclesia. Dit werd gedaan door de brieven van Paulus.

Deel 4 - Wijsheid in Paulus' brieven (1)

We zullen nu het grote probleem benaderen van het boek Handelingen, de hardheid van Israel, in de Paulinische brieven, en we zullen het niet alleen opgelost vinden, maar omgevormd in goddelijke weldadigheid, speciaal in het boek Romeinen, dat duidelijk laat zien hoe het koppige, God tegenstaande gedrag van de Joden omgevormd werd in een verlichtende en genezende operatie, zoals het in de volgende, overtuigende demonstraties wordt uiteengezet:

Hun overtreding	Redding voor de natiën	Rom. 11:11
Hun overtreding	Rijkdom voor de natiën	Rom. 11:12
Hun vallen	Rijkdom voor de natiën	Rom. 11:12
Hun verwerping	Verzoening voor de natiën	Rom. 11:15
Hun koppigheid	Genade voor de natiën	Rom. 11:30

Aangezien de Hebreeuwse Schrift alleen weet van zegen voor de natiën middels een bekeerd Israel, dan zou, vanzelfsprekend, hun verharding een hindernis zijn voor deze goddelijke zegen. Maar, O, wonder van goddelijke wijsheid! Juist deze dam, die het uitvloeien van deze zegeningen tegenhoudt, gebruikt Hij als middel om hen de veel grotere geschenken van genade te brengen! Hier leren we eerst dat er twee verschillende klassen van zegen zijn voor de natiën. Eén komt door een gehoorzaam Israel, terwijl de andere komt door het struikelen van dit volk. We moeten ook dit verschil opmerken: in het millennium zullen de volken, als zodanig, door de gehoorzame priesternatie Israel naar JAHWEH worden gebracht. De Paulinische boodschap, daarentegen, die gebaseerd is op Israels verwerping, roept alleen de uitverkorenen uit Israel en de natiën uit, die het lichaam van Christus vormen, en hun toekomst niet op aarde vinden, maar te midden van de hemelingen.

In dit hemels lichaam kan Israel, als het aardse volk van JAHWEH, geen deel hebben, zelfs niet wanneer ze gehoorzaam zijn. Zeker, zij hadden hun ongeschiktheid voor het dienen van God en de natiën bewezen, en werden terecht terzijde gesteld. Maar wanneer we dieper graven in Gods geheime operaties, dan zien we dat het niet allereerst hun zonden waren, maar Gods verborgen doelstelling die hun verwerping vereiste, om zo de weg te openen voor de onthulling en verkondiging van het geheime evangelie, wat de verzoening van de wereld is. Een van de vitale punten in dit geheim voor vandaag vereist dat God, buiten de bemiddeling door Israel om, Zich richt tot individuen in de natiën, en hen door Zijn ambassadeurs smeekt om met Hem verzoend te zijn (2 Kor. 5:18-21). Zo'n intieme relatie met vreemdelingen, is in de Hebreeuwse Schrift onbekend.

Deze waarheden laten ons Israels vertrek van JAHWEH in een nieuw licht zien. We zien het in een opmerkelijk dubbel beeld. Eén aspect toont Israel als de moordenaar van Gods Zoon, maar het andere als de priester van JAHWEH, Die overeenkomstig Zijn wil en opdracht het Lam offerde.

Na Pinksteren hebben we hetzelfde beeld. In hun koppigheid weerstond dit volk het getuigenis van de heilige geest, en stelde het opnieuw de komst van het koninkrijk uit. Maar de onthulling van de verzoening zet deze overtreding om in een van de meest opmerkelijke mijlpalen in het plan voor de verzoening van het universum. Dat God Zijn volk, zelfs in hun vijandschap tegen Hem, gebruikt om Zichzelf te onthullen, daarin zien we juist hoe Zijn wijsheid helder straalt. Zo wijs sloot Hij hun tegenstand in Zijn plan van verzoening in, dat dit het niet echt hinderde, maar Zijn doelstelling juist bevordert. De goddelijke alchemie van het omzetten van kwaad in goed wordt hier geïllustreerd.

Voor een Pinksterdaggelovige zou het teveel gevraagd zijn om te blijven geloven dat het koninkrijk op den duur zou komen, ondanks de toenemende verharding van Zijn volk. Maar Paulus leidt ons om het wonder te zien dat uit Israels overtreding onze verzoening voortkomt. Zo wordt Israel, door hun ongehoorzaamheid, twee maal een zegen voor anderen, zelfs voor het universum. Het valt te betreuren dat een leer wortel kon schieten dat er niet langer enige mogelijkheid tot redding voor hen is. Zeker, zelfs wanneer Hij Israels overtredingen gebruikt voor Zijn genadevolle doelstellingen, ziet Hij hun koppigheid niet over het hoofd. Dit wordt duidelijk door het zware oordeel dan gedurende twee duizend jaren over hen is gekomen. Ja, Hij dringt er bij ons op aan de zwaarte er van waar te nemen die over hen kwam die vielen (Rom. 11:22). Maar de rechtvaardige God, Die Zijn liefdevolle plan zo regelde dat Israel moest zondigen om allen te verzoenen, zal hen niet blijvend oordelen! Want Zijn met wijsheid gevulde omvorming van Israels dubbele zonde in goed, moet de verzoening van ook dit volk tot stand brengen. Een juist denkend gelovige kan niet ten volle genieten van zijn eigen zegeningen, wanneer dit volk, door wiens struikelen hij met God werd verzoend, eeuwig geoordeeld zou worden.

Een nauwe parallel is die van Judas en zijn zonde. Zijn verraderlijk gedrag was laag en harteloos, en zijn vreselijke einde komt overeen met de ernst van zijn zonde. Nog zwaarder zal mogelijk zijn oordeel zijn voor de grote witte troon. Maar er is gewichtig bewijs in zijn voordeel. Hij werd gedrongen te doen zoals hij deed, omdat dit alles van hem was voorspeld (Psa. 41:9,10; Joh. 13:18). Daarom zal hij, bij de voleinding, door God gerechtvaardigd worden en met Hem verzoend. Elohim Zelf koos hem voor dit verraderlijke dienstbetoon en bracht hem in de ergste omstandigheden, om zo Zijn overstijgende wijsheid aan heel het universum tentoon te spreiden. Wij worden aan het woord van onze Heer herinnerd, dat Hij sprak met betrekking tot Zijn eigen lijden. Hoe zullen dan de Schriften vervuld worden? Want zo moet dit gebeuren!" (Matt. 26:54;SW). Wij zouden er niet op moeten roemen dat we gered zijn, en Judas veroordelen, die er de hand in had! Dat zou tegengesteld zijn aan Gods liefde en rechtvaardigheid en wijsheid.

Zelfs als God een zwaar oordeel over Israel deed gaan, zat daar, in principe, iets heel anders in dan bestraffing. Omdat Israels overtreding een belangrijk onderdeel is van Gods plan, moest het gebeuren. Om deze reden zal God ook hun herstel teweeg brengen. Om dit doel te bereiken gebruikt Hij oordelen. Israel is ook Zijn eerstgeborene onder de natiën (Exo. 4:22), en Gods oordeel zal in overeenstemming zijn met Hebrëen 12:5-10, voor hun geschiktheid, zodat zij kunnen deelnemen aan Zijn heiligheid. De weg is lang en moeilijk, maar God zal Zijn doel bereiken. Hun roep: "Zijn bloed kome over ons en onze kinderen!" zal een

dubbele vervulling hebben. Eerst door oordeel, dat al meer dan 1900 jaren duurt, dan door redding. Velen zullen de redding ervaren in het koninkrijk, maar velen van hen pas bij de voleinding.

Paulus gaat verder met ingaan op deze tweezijdige positie van Israel, en drukt het zo uit: "Naar het evangelie zijn zij zeker vijanden, vanwege jullie, maar naar de keuze zijn zij geliefden, vanwege de vaderen"(Rom. 11:28;SW). Vijanden en tegelijkertijd Gods geliefden! Dit is een andere vrucht van wijsheid die het slechte en het goede verenigd, het licht en de duisternis, in Zijn volk, in hun ongehoorzaamheid. Zelfs in hun verharding blijft Israel Gods profeet. Door middel van hen toont Hij Zijn diepste onthullingen door Zijn wijsheid. In hun tegenstand tegen hem is God in de beste positie om te laten zien dat Hij Satan met al diens konkelarij kan gebruiken. Israels oppositie tegen de werking van Gods geest bereikte z'n toppunt toen aan Paulus het evangelie van de natiën werd toevertrouwd en hij naar hen toe werd gezonden. Vanwege hun vuur voor God maakte dit hen Zijn vastberaden vijanden (Hand. 22:21,22; Rom. 10:19).

Gods doelstelling voor ons, de natiën, heeft het noodzakelijk gemaakt dat de Joden Zijn vijanden werden. Maar dat is slechts één kant van het verhaal. Wanneer JAHWEH Zijn selectie van hun voorvaders en de aan hen gedane beloften overdenkt, dan moet Israel Zijn geliefde volk blijven, omdat Hij nooit kan terugkomen op Zijn beloften, maar ze tot aan de rand toe zal vervullen. Over het algemeen werken vrienden en vijanden elkaar tegen. Volgens het gebruikelijk denken zij vijanden alleen slecht, maar Gods wijsheid slaagt er in zowel goed als kwaad samen te gebruiken, en dit wordt duidelijk getoond door Israel.

Hierop volgend geeft Paulus belangrijke informatie over de methoden die tot onze redding geleid hebben. Hieraan zou door ons meer gehoor gegeven moeten worden dan het geval is (Rom. 11:30,31). "Want evenals jullie ooit ongehoorzaam waren aan God, maar nu mededogen werd betoond door hun koppigheid, zijn ook dezen nu koppig door dit mededogen van jou, opdat ook hen nu mededogen betoond zou worden."

Beknopt herinnert de apostel ons er aan dat we ooit net zo koppig waren als Israel. We ontvingen geen genade omdat we beter waren dan zij, maar vanwege hun ongehoorzaamheid. Daarmee bewijst hij overtuigend wat staat geschreven. "... we hebben eerder zowel Joden als Grieken er van beschuldigd onder de zonde te zijn" (Rom. 3:9;SW), "Want allen zondigden en hebben gebrek aan de heerlijkheid van God"(Rom. 3:23;SW). Omdat nu de Joden, in hun jaloersheid, net zo koppig zijn als ons mededogen, moeten we niet hiervan afleiden dat zij zich voor altijd opgesloten hebben, uit het gebied van goddelijk, reddend mededogen. We zouden veeleer door het onderwijs van de apostel moeten leren dat zij, door hun koppigheid, net zoals wij door de onze, uiteindelijk onder goddelijk mededogen zullen komen. Hoe anders zijn Gods gedachten over Israel dan de menselijke leer dat zijn, door hun voortdurende ongehoorzaamheid, voor altijd alle verdere mededogen hebben verspeeld!

En nu gaat Paulus verder en past dit goddelijk principe universeel toe: "Want God heeft allen onder koppigheid besloten, opdat Hij allen mededogen zou betuigen"(Rom. 11:32;SW). Toen de tegenwerker Eva verleidde tot koppigheid,

zelfs toen was het dat het zaad van tegenstand tegen God in allen werd geïmplanteerd. Hier spreekt Paulus vrijelijk over deze daad van Satan als een daad van God. Dit geeft deze gebeurtenis een ander uiterlijk. Het is niet langer slechts een overtreding tegen God, maar veeleer een middel waardoor Hij een groot doel gaat bereiken. God wilde Satan iets laten doen dat alle mensen tot zondaren maakte, aangezien alleen door zo iets Hij Zijn diepe mededogen kon onthullen aan hen die het nodig hebben mededogen te ontvangen. Dat God, via hun koppigheid, hen in het vizier van Zijn mededogen zou brengen was een geheim tot aan wat Paulus zou schrijven. De apostel zelf werd door deze onthulling overweldigd, die hij door inspiratie van de geest mocht ontvangen; daarom breekt hij uit in gejubel. "O diepte van rijkdom en wijsheid en kennis van God! Hoe ondoorgrondelijk zijn Zijn oordelen en hoe onnaspeurlijk Zijn wegen!" (Rom. 11:33;SW).

In deze uitroep van lofprijzing zien we hoe Paulus kijkt naar de manier (en die interpreteert) waarop God Zij schepselen onderschikt. Het is niet slechts een vrucht van Zijn wijsheid, maar van de diepten en rijkdommen daarvan. De zonde van oppositie tegen God wordt omgevormd in een gezegend middel voor het onthullen van Zijn liefdevolle hart. Paulus spreekt niet alleen van Gods compassie als het diepste gevoel van Zijn grenzenloze liefde, maar bewijst dat het de vrucht is van Zijn wijsheid. Hij laat zien hoe God er heerlijk door wordt gerechtvaardigd, voor het brengen van kwaad in de schepping. Nu het onthuld is als de diepste zegen, is het moment gekomen om het openlijk te zeggen: "Want uit Hem en door Hem en tot Hem is het al" (Rom. 11:36;SW).

Dit is de wijsheid die God vóór de eonen voor ons bestemde (1 Kor. 2:7), die Hij zo lang in Zichzelf verborgen hield. De context laat zien dat het gaat over het goddelijk gebruik van koppigheid voor het uitvoeren van Zijn meest diepzinnige doelstellingen van zegen. Paulus gaat dan verder met te spreken van de belangrijke mannen van deze aion, mogelijk inclusief de belangrijkste priesters. Hij zegt dat zij Christus nooit hadden gekruisigd als zij deze wijsheid hadden gekend, waarmee God Zijn vijanden gebruikt om voor Hem te werken. Zij waren van plan om van deze Jezus af te komen, Die zij haatten. Hadden ze maar een glimpje gehad van het idee dat, door dit te doen, zij Gods doelstelling van liefde zouden vervullen, van het Hem verhogen naar de hoogste plaats in het universum (Filip. 2:10,11), dan zouden ze Hem zeker niet gekruisigd hebben. Dat wat zij probeerden te voorkomen, hebben ze in werkelijkheid bevorderd. In de synagoge in Antiochië, in Pisidië, vertelde Paulus openlijk aan de Joden dat "... die in Jeruzalem wonen en hun leiders, hiervan onwetend zijnde, en van de stemmen van de profeten, die op iedere sabbat worden gelezen, zij vervulden ze, Hem oordelend" (Hand. 13:27;SW).

Dat God, door de onwetendheid van Israel en hun leiders, de profetieën over Christus als het lijdende offerlam vervulde, werd door de heilige geest aan Petrus en de andere apostelen onthuld. Zo zei hij tot zijn broeders: "En nu, broeders, ik heb waargenomen dat jullie handelen uit onwetendheid, net zoals ook jullie oversten. Maar wat God tevoren aankondigde door de mond van alle profeten, dat Zijn Christus moest lijden, vervult Hij zo" (Hand. 3:17,18;SW). Gods plan is zo wijs geformuleerd, dat Hij de diepste profetieën vervult door middel van de onwetendheid van Zijn volk. Maar dat die verlengde onwetendheid, die na Pinksteren tot verdere tegenstand leidde, nog een keer goddelijke zegen zou brengen door de vervulling van een geheime doelstelling, was voor Petrus en zijn

mede-apostelen totaal verborgen. Dit konden ze in hun Torah niet vinden en ze moesten het van Paulus leren. De wijsheid van deze onthulling was noch door het oog gezien of door het oor gehoord, en ook steeg het hart van een mens er naar op (1 Kor. 2:9). Het was een geschenk dat door God was voorbereid voor hen die Hem liefhebben, dat wil zeggen, voor de leden van het lichaam van Christus, die vandaag leven in de bedeling van alles overstijgende van genade.

Het feit dat God in dit geschenk voor allen heeft voorzien betekent niet dat iedereen het al bezit. Alleen die gelovigen die voorbij de onvolwassenheid zijn gegaan en een mate van volwassenheid hebben, zijn in staat deze wijsheid in hun harten te verstaan. Het kan de oorzaak zijn van veel verlies, als men de vroege fasen in het geestelijk leven niet voltooit. Dit sloot ook de verwerping in van de kennis dat kwaad past in Gods bedoeling en wordt gebruikt als middel van zegen. Sommigen hebben niet genoeg innerlijke kracht om de last op zich te nemen en deze kennis te dragen. Het kan ook zijn, zoals Paulus zegt, dat zij vleeselijke minderjarigen in Christus zijn, die melk nodig hebben, die niet in staat zijn vast voedsel tot zich te nemen (1 Kor. 3:1-27). Het is nauwelijks de moeite waard tot hen te spreken over deze kennis. Hun onvermogen deze dingen te verteren is niet het ergste er van, maar het feit deze kennis bij velen tegenstand en onderlinge strijd opwekt.

Om de volle glans van deze wijsheid te genieten waarvan Paulus onder de volwassenen sprak, moeten we naar zijn laatste brieven gaan. Daaruit leren we dat de diepste geheimen die aan de ecclesia zijn gegeven, komen uit Zijn wijsheid, en alleen gegrepen kunnen worden door middel van geestelijke kracht. We zullen beginnen met een van de machtigste waarheden van Efeziërs. In deze brief wordt de diepte van Gods wijsheid, door welke Hij, als gevolg van Israëls overtreding, de rijkdommen van Zijn genade naar de natiën bracht, beslissend naar voren gebracht. Het eerste en meest volle verslag is in Efeze 1:10. Paulus verklaart dat aan hem een geheime bediening voor vandaag was gegeven, en het is aan hem om allen er over op de hoogte te stellen. Over wat het is legt hij uit in hoofdstuk drie, vers zes.

Vóór de onthulling van dit geheim sprak de Schrift alleen over het aardse koninkrijk, waarin Christus met Israël zal heersen en de natiën een onderschikte plaats zullen hebben. In heel Gods Woord, uitgezonderd Paulus' brieven, is dit zo onveranderlijk vastgelegd, dat het nooit in een mensenhart zou opkomen dat God een veel hogere plaats voor een uitgeroepen gezelschap gepland zou hebben, niet in het aardse koninkrijk, maar boven, te midden van de hemelingen, waar zij deel hebben aan Christus' lotdeel en heerschappij, op hetzelfde niveau als de gelovige Joden die deel zullen hebben aan dit lichaam. Ja, wie had kunnen dromen dat God, in Zijn wijsheid, zulke gezegende gevolgen zou doen voortkomen uit Israëls stijfkoppigheid! De zegen is niet beperkt tot alleen deze ecclesia, maar reikt tot aan de einden van het universum, omdat Christus, met dit instrument van redding, Zijn geestelijk lichaam, in de hemelse gebieden de verzoening zal brengen die Hij bereikte. God kon Zijn heerlijke voleinding van deze schepping niet gemaakt hebben, totdat Hij was begonnen met het tot stand brengen van Zijn doelstelling met de ecclesia die Christus' lichaam is. Daarom kwamen de twee samen, de diepste onthullingen met betrekking tot de huidige ecclesia en het goddelijk ontwerp voor het universum. In de gevangenisbrieven worden ze volledig uitgelegd.

Deel 5 - Wijsheid in Paulus' brieven (2)

De Efezebrief bevat de onthulling van het hoofdschap van Christus over allen. Ze bevat de onderschikking van heel de hemelse en aardse schepping onder Christus als hun erkende Hoofd (1:10). Dat is de verwachting van hun roeping (1:18), die de Vader Hem beloofde. Iedere knie zal voor Hem buigen en Hem loven als Heer (Filip. 2:10,11). Aangezien dat nog toekomst is, wacht de Zoon er op als Zijn komende lotdeel.

En laten we nu overdenken hoe God deze onthulling naar ons toe brengt: "... de rijkdom van Zijn genade, die Hij kwistig uitdeelt in ons, in alle wijsheid en omzichtigheid aan ons het geheim bekend makend van Zijn wil, naar Zijn welbehagen, dat Hij in Hem had voorgenomen, in de bediening van de volheid van de era's, om het al in de Christus samen te vatten, al dat is in de hemelen en dat op de aarde" (Efe. 1:8-10;SW). Uit Gods voorzieningen, die Hij maakt in Zijn vaderlijke, liefvolle zorg, zodat de Zijnen dit geheim van Zijn wil kunnen vatten, wordt duidelijk wat noodzakelijk is. Voordat deze onthulling gegeven wordt, vult God ons met wijsheid en verstand. Deze zijn nodig om greep te krijgen op Zijn wijze doelstelling. Paulus zelf is zich er van bewust dat hij ons krachtig geestelijk voedsel voor zet, dus brengt hij onmiddellijk een speciaal gebed voor de ecclesia. Hieruit wordt duidelijk dat er een speciale vulling met een geest van wijsheid en onthulling nodig is om het te ontvangen. "Daarom ook, horend het geloof in de Heer Jezus dat jullie aangaat en de liefde tot al de heiligen, houd ik niet op ten behoeve van jullie te danken, melding makend in mijn gebeden, dat de God van onze Heer, Jezus Christus, de Vader van de heerlijkheid, jullie moge geven de geest van wijsheid en van openbaring, in de bovenkennis van Hem, verlicht zijnd de ogen van jullie harten, in jullie waarnemen van de verwachting van Zijn roeping, wat de rijkdom van de heerlijkheid van Zijn lotdeel onder de heiligen is" (Efe. 1:15-18;SW).

Wat zit er veel in dit gebed dat Paulus voor ons bad! Wat een fontein van zegen opende hij voor de ecclesia! Om de diepten er van te verstaan is het nodig een basiskennis te hebben over de geest. Iedere gelovige zou hierover helderheid moeten hebben, dat hij de geest ontving toen hij geloofde, en nooit hiervoor hoeft te bedelen, en vanaf die tijd altijd mag rekenen op de werking van deze geest. Nu schijnt Paulus te zoeken naar een verdere geest.

Hoe kan het zijn dat Paulus zoekt naar een geest voor hen die al de geest hebben? Hoewel we vaak lezen dat God Zijn geest gaf, is dat slechts relatief. Het antwoord wordt gegeven in verband met Pinksteren, in het citaat van de profeet Joël: "En het zal zijn in de laatste dagen, zegt God, dat Ik zal uitstorten van Mijn geest ..." (Hand. 2:17;SW). Zo dienen we de ontvangst van de geest te verstaan. Aanvankelijk ontvangen we niet het geheel van Zijn geest, maar alleen *van* Zijn geest. Hoe zouden de menigten van gelovigen allemaal het geheel van Zijn geest ontvangen?

We zouden Zijn geest de geest van Zijn leven kunnen noemen, want het is echt een uitvloeisel van Zijn grenzenloze vitaliteit. Zo kunnen we begrijpen dat de ontvangst van Zijn geest niet een laatste daad is, maar toestaat dat wij, op een bepaald moment, verdere toelieferingen uit Zijn volheid van leven ontvangen, waarvan elk een speciaal effect heeft, voor de bevordering en groei van gelovigen.

Deze uitleg wordt bevestigd door de oproep aan hen die de geest hebben. "... wees gevuld in geest" (Efe. 5:18;SW). Uit deze goddelijke opdracht wordt duidelijk dat gelovigen verder met geest gevuld kunnen worden. Dit gebeurt op het pad van geloofsgehoorzaamheid, door middel van de dagelijkse kruisiging van de oude mens, door gebed en door vlijtig lezen van het Woord van God.

Bij de eerste fundamentele ontvangst van de geest werkt die om de kennis en de zekerheid van redding in de opgestane Christus toe te delen. Dat is begin van de kennis van de goddelijke wil. Maar God heeft veel meer voor de Zijnen dan het geschenk van redding. De belangrijkste taak van de geest bestaat uit het ons de kennis geven van dat wat Hij in genade aan ons heeft gegeven (1 Kor. 2:12), en ons verder leiden in een bekendmaking met Zijn wil. Dit wordt bereikt door een voortdurende vernieuwing van geestelijke kracht, maar alleen door het lezen en wegen van het Woord en de uiteenzettingen van leraren die door God geroepen en verlicht zijn.

Dat is de betekenis van Paulus' gebed voor zijn ecclesia (Efe. 1:17). Hij pleit niet voor het geschenk van de geest, dat allen ontvangen wanneer ze gaan geloven, noch vraagt hij om een andere geest, maar om een verdere vulling er mee. Hierdoor zouden de heiligen in staat zijn de speciale goddelijke wijsheid te grijpen en de diepste onthullingen die de hunne zijn. In het origineel is deze gedachte zeer opmerkelijk weergegeven. Daar staat: MOGE-ZIJND-GEVEND AAN-JULLIE geest VAN-WIJSHEID EN VANAF-BEDEKKING IN OP-KENNIS van-Hem" (Efe. 1:17). Wat Zijn wijsheid plande kan alleen gegrepen worden door wat Zijn geest van Zijn wijsheid geeft. Dat dit volwassen kennis betreft wordt duidelijk uit het volgende vers: "verlicht zijnd de ogen van jullie harten"(Efe. 1:18;SW). Hij gaat terug naar het begin van het geloof, toen zij weggekeerd werden van duisternis naar licht (Hand. 28:18). Dit is een absolute noodzaak voordat er een verdere vulling met geest kan plaatsvinden, om te leren over Gods meest wijze werken, die Hij aan Zijn Zoon gaf om uit te voeren. Dan vertelt Paulus ons eenvoudig waarom hij deze geest van wijsheid en onthulling wenst voor alle gelovigen in deze bedeling:

"in jullie waarnemen van de verwachting van Zijn roeping."

We zien dat Paulus nu moeite doet om gelovigen verder in te leiden in de onnaspeurlijke rijkdommen van Christus. Zij dienen niet heel hun leven hun persoonlijke redding tot het middelpunt van het denken te maken, maar veeleer Christus en de grootheid en heerlijkheid die God Hem heeft geschonken. Zeker, iedere gelovige zou iets moeten weten van de overweldigende blijdschap die het hart vult, wanneer we voor het eerst weten dat Christus onze persoonlijke redder is. Maar niet bouwen op dit genadevolle fundament en nooit verder gaan dan onze eigen blijdschap kan, op den duur, een hindernis worden voor het leven van geloof. Gods doel wordt niet uitgeput in de persoonlijke redding van aparte zielen in deze bedeling. Wij zouden binnen treden in de universele grootheid en heerlijkheid van

onze Redder, en dit is wat Paulus ons in de gevangenisbrieven in staat stelde te doen.

Deze hele passage handelt, op een heerlijke manier, met de verhoging van Gods Zoon. Afwisselend stuurt de geest onze aandacht naar God, en dan naar Zijn Zoon: "... de bovenkennis van Hem ... Zijn roeping ... Zijn lotdeel ... de kracht van Zijn macht ... Hem opwekkend ... Hem zettend aan Zijn rechterhand ... Hij onderschikt alles onder Zijn voeten ... Hoofd over allen ... het complement van Hem Die het al in allen completeert."

(Efe. 1:17-23;SW). Dit is Christus' verwachting.

In het kort: God heeft Christus het hoofdschap over allen gegeven. Hij is al verhoogd naar deze hoge positie. Door Zijn gehoorzaamheid aan het kruis heeft Hij het recht gewonnen op deze plaats. Vandaag, echter, zijn de meeste schepselen in de hemelen en op de aarde koppig tegen de goddelijke wil. De onderschikking van allen aan de Zoon is nog steeds een niet vervulde belofte. In iedere goddelijke uitspraak, echter, die met dit thema handelt, schijnt deze overwinning van Christus helder door. Filippenzen 3:21 spreekt van de werking van Christus die Hem in staat stelt allen aan Zichzelf te onderschikken. Volgens Filippenzen 2:11 zal dit er toe leiden dat ieder schepsel in het universum Hem als Heer zal erkennen. Volgens 1 Korinthe 15:27,28 zal Hij in de aionen van de aionen zo succesvol heersen, dat allen gewillig voor Zijn heerschappij zullen buigen, zodat Hij Zijn gezag terzijde zal leggen en Zichzelf onderschikken aan God, zodat de Vader zal zijn Alles in allen.

Deel 6 - Wijsheid in Paulus' brieven (3)

Het universele hoofdschap van Christus over allen in de hemelen als ook op de aarde, is alleen te vinden in Paulus' brieven. Het zou veel meer ter harte genomen moeten worden dan nu gebeurt. Laten we zorgvuldig overwegen hoe God dit presenteert, de genade waarin de onthulling van dit geheim ligt: "die Hij kwistig uitdeelt in ons, in alle wijsheid en omzichtigheid" (Efe. 1:8;SW). Het woord "omzichtigheid," het Griekse *phronees*, is verbonden met "bezorgd zijn om," het Griekse *phrontizoo*, dat voortkomt uit het denkvermogen. We mogen uit dit woord afleiden dat God Zijn doelstelling grondig doordacht en het naar buiten bracht als een vrucht van Zijn hoogste wijsheid.

Helaas! Hoe haastig en hoe vaak is deze heerlijke waarheid, met z'n goddelijke wijsheid, aangezien voor en verworpen als ketterij. Wat is de reden hiervoor? Het schijnt dat deze dingen te onzorgvuldig en oppervlakkig overdacht zijn en niet nijverig en grondig bestudeerd, iets wat Gods woord ons oproept te doen. Wie niet kan beslissen tussen de verzoening van allen en eeuwige bestraffing, laat hem ijverig bidden dat God Paulus' smeekbede voor de geest van wijsheid en onthulling zal beantwoorden (Efe. 1:17), want zonder deze dan niemand ooit de waarheid voor vandaag verstaan.

Kolossenzen heeft een soortgelijk gebed. Paulus bad, voordat hij de verzoening van allen onthulde, onophoudelijk dat de heiligen volkomen gevuld zouden worden met de bewustwording van Gods wil, in alle wijsheid en geestelijk verstaan (Kol. 1:9). Hier zien we dat het niet voldoende is om alleen maar om kennis te vragen. Wat nodig is, is wijd en geestelijk verstaan. Zonder deze middelen kan de wil van God, die roept om de omvorming van alle kwaad in goed door de verzoening van allen, niet verstaan worden.

Wanneer we de twee gebeden vergelijken (Efe. 1:17 en Kol. 1:9), dan zullen we zien dat de parallel zijn, omdat ze zich bezighouden met twee zijden van dezelfde waarheid. Efeziërs heeft: bewustwording van Hem... een geest van wijsheid en onthulling. Kolossenzen heeft: bewustwording van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk verstaan.

Wat hier wordt gezegd met betrekking tot het verkrijgen van goddelijk verstaan is ingedikt tot één enkele zinsnede in 1 Korinthe 2:13 - "geleerd door de geest." Alleen door middel van deze werking van de geest van God kunnen we dat waarnemen wat genadevol door God aan ons is gegeven(12). En hiervoor moeten we de wijsheid hebben waarnaar Paulus eerder had verwezen in vers zeven.

Ook al stemmen Paulus' gebeden in hun inhoud overeen, toch hebben ze verschillende doelen op het oog. Terwijl hij in Efeziërs vraagt om een geest van wijsheid "in jullie waarnemen van de verwachting van Zijn roeping" (Efe. 1:18;SW), zien we in Kolossenzen dat het gebed is dat kennis van Zijn wil hen in staat zou stellen "om de Heer waardig te wandelen, in alle dingen Hem behagend, in alle

goede werk vruchtdragend, en opgroeiend in de bovenkennis van God"(Kol. 1:10;SW).

We zien dat goddelijke wijsheid nodig is, niet alleen om de diepe dingen van God te grijpen, maar voor een wandel die ook God genoeg doet. Paulus roept gelovigen op: "Observeer dan nauwlettend hoe jullie wandelen: niet als onwijzen, maar als wijzen, de era opeisend, want de dagen zijn boos"(Efe. 5:15,16;SW). Op gelijke wijze Kolossenzen 4:5 - "Wandel in wijsheid ten opzichte van die buiten staan, de era opeisend." Voor een juiste wandel staan de brieven van Paulus vol met de meest waardevolle uitnodigingen. We leven in een wereld van ongelof en kunstmatigheid en sluwheid. In zijn strategie probeert Satan voortdurend, en met alle middelen, gelovigen te laten vallen door verstricking met de wereld. Er is veel goddelijke wijsheid voor nodig en heel veel liefde voor de Heer, om deze te ontlopen en aan buitenstaanders een leven te tonen met en voor God. Dat is een wandel in wijsheid.

Omdat beide verzen ons oproepen de era op te eisen, moet dit wel een belangrijk onderdeel in onze wandel zijn. We worden in het bijzonder opgeroepen gebruik te maken van twee gelegenheden: "Daarom dan: als we de gelegenheid hebben, werken wij het goede voor allen, maar speciaal voor de familieleden van het geloof" (Gal. 6:10;SW). En "biddend bij iedere gelegenheid"(Efe. 6:18;SW). We zouden nooit een gelegenheid voor gebed in het werk van de Heer voorbij moeten laten gaan.

Voor het uitvoeren van het werk van geloof geeft het woord "gelegenheid" ons een bepaalde regel waarmee we zouden werken. In het Grieks is het kairós, SEIZOEN, aangewezen tijd, era. Hiermee wordt ons duidelijk verteld dat we niet zonder plan en doel moeten werken en bidden, maar de juiste en passende gelegenheid moeten gebruiken. Noch zouden we ons moeten indenken dat het nu de era is waarin alle ongelovigen gered moeten worden. Zelfs in onze gebeden voor Israël zouden we er aan moeten denken dat hun nationale redding nog steeds toekomstig is. En zelfs als we iedere gelegenheid aangrijpen om te bidden, gedrongen door de grote en toenemende nood in de wereld, zouden we toch God niet moeten smeken het kwaad nu te verwijderen, want we weten dat het allemaal in lijn is met Zijn bedoeling, om zo Zijn schepselen te trainen voor de grote, uiteindelijke verzoening van allen. Nu bidden voor een huidige vervulling van beloften die betrekking hebben op de toekomst, leidt niet tot een wandel in wijsheid, maar neigt er naar ons te doen vallen in extremen die vaak de wereld een kans geven om goddelijke werken belachelijk te maken. De wereld kan de vergissingen van gelovigen veel beter zien dan de wijsheid die aanwezig is op een pad dat God genoeg doet.

Goddelijke wijsheid voor de hemelingen

Zelfs indien de mensheid de wijsheid van God niet leert door de huidige, geheime ecclesia, onthult Hij die aan andere schepselen in de wereld. Machtige boodschappen gaan uit van het lichaam van Christus, die de vrucht en overbrenger van goddelijke wijsheid is, aan de bewoners van de hemelse gebieden. Volgens Paulus is dit de hoofdtaak van de hedendaagse ecclesia. Hij zegt dat deze er is om "allen opheldering te geven over wat de bediening van het geheim inhoudt, dat verborgen was in de eonen in God, Die het al schiept, dat nu bekend zou worden

aan de overheden en de gezaghebbers te midden van de hemelingen, door de ecclesia, de veelkleurige wijsheid van God, naar het doel van de aionen dat Hij maakt in Christus Jezus, onze Heer" (Efe. 3:9-11;SW). Wat een verbazingwekkende onthulling! Wij dienen nu al de hemelse menigten! Wij worden geobserveerd door de goeden en door de slechten onder de hemelse schepselen! Wat een belangrijke boodschap is dit voor gelovigen, leden van het lichaam van Christus! En hoe weinig is deze bekend en begrepen!

De toekomstige functie van de huidige ecclesia te midden van de hemelse menigten is vrijwel onbekend. De reden hiervoor is dat er praktisch geen onderwijs of training is om de heiligen geschikt te maken voor deze dienst. Hoevelen brengen hun leven van geloof door, altijd bewust van het feit dat er vele ogen kunnen zijn, goed en slecht, die van boven op hen neerkijken? Paulus zegt:"want wij zijn een toneelstuk geworden voor de wereld en voor boodschappers en voor mensen" (1Kor. 4:9;SW - boodschappers = engelen). Ja, hoevelen geven echt gehoor aan de onthulling "dat wij boodschappers zullen oordelen"(1 Kor. 6:3;SW)? En hoevelen zijn zich ijverig aan het voorbereiden voor dit zitten op de oordeelsstoel?

Deze duisternis betreffende een van de belangrijkste functies van de huidige ecclesia, is ten dele te danken aan het feit dat de "kerk" Israels plaats heeft ingenomen om alle volken tot God te leiden en wij de zogeheten "gevallen engelen" zien als opgesloten in een eindeloze "hel," zodat er voor hen niets meer gedaan kan worden.

Echter, (God zij gedankt!) wanneer het uur slaat voor een opleving van Zijn waarheid, dan breekt Zijn licht met kracht door. Door middel van een geest van wijsheid en onthulling werkt God op een machtige wijze om gelovigen onder de indruk te brengen van hun toekomstige taak te midden van de hemelingen, en ook van het feit dat Hij reeds Zijn verborgen wijsheid aan hen bekend maakt. De vraag rijst: Hoe komt dit tot stand?

Om het juiste antwoord te krijgen, zouden we er aan moeten denken dat de hemelse menigten altijd Gods handelen op de aarde hebben bestudeerd. In het volk van Israel zagen zij hoe God de principes van het koninkrijk gebruikte, waarin hij de trouwen beloofde met aardse zegeningen. Naar de mening van Satan is, in het geval van Job, het duidelijk dat God dit moet doen of anders zouden de Zijnen hem de steek laten. Zij weten niets van een diepere genade. Die was zelfs voor de goeden verborgen. De boze geestelijke machten gaven de geschiedenis van Israel het bijzondere stempel, want zij leidden het volk om steeds opnieuw weg te vallen van God. Dit moet hen grotelijks genoeg gedaan hebben, want het stelde de komst van het koninkrijk uit. Hoewel ze zagen dat God ondanks alles Zijn werk met Israel gaande hield, en steeds weer opnieuw met hen begon, dachten ze toch dat zij het aan het verhinderen waren, want zij wisten nog niet dat hun tegenstand Zijn werken bevorderde.

Zij begonnen deze les te leren toen Christus kwam. Door het kruis hoopten zij om Gods onderneming absoluut te vernietigen. In plaats hiervan richtte God Hem op uit de doden en stelde Hij Hem over hen aan als Hoofd. Maar zelfs na deze triomf over hen (Kol. 2:15), gaf God hen verbazingwekkende vrijheid om Zijn werk tegen te staan en de heiligen te misleiden. Zijn plannen kennend, gebruikten zij deze

vrijheid tot aan de limiet. Wat deelden ze machtige klappen uit in het begin, kort na Pinksteren! Satan was in staat de harten van twee leden van die ecclesia te vullen met leugens (Hand. 5:1-4). En de rest van hen werd opnieuw zo beïnvloed dat de komst van het koninkrijk betwifelbaar werd. Deze misleidende geesten bereikten de hoogte van hun succes in Antiochië, waar zij de verstrooiing keerden tegen de boodschap van hun gekruisigde Messias, Nu kon er niet langer gedacht worden aan een spoedig komend koninkrijk.

Maar wat kreeg de Tegenstander te zien na hun schijnbare overwinning? Paulus keerde zich, zonder te dralen, met zijn boodschap naar de natiën, en God getuigde er van, in die zin dat Hij Zijn geest aan sommigen gaf, en zij verheugden zich en verheerlijkten het Woord van de Heer (Hand. 13:46-48). Maar zelfs daarvoor hadden ze gezien hoe God een heiden, Sergius Paulus, de proconsul van het eiland Pafos, het geloof had binnen gebracht (Hand. 13:6-12). Dit moet voor hen nieuw zijn geweest, want tot dat moment wisten zij alleen van echte Israëlieten die tot Gods volk behoorden. Indien leden van andere natiën zich bij hen wilden voegen, moesten zij proselieten worden, dat wil zeggen, zij onderschikten zichzelf aan de Joodse wetten en aan de besnijdenis, en zelfs dan waren ze alleen gasten van het gezin van God.

Nu, echter, roept God, door deze gevestigde orde te negeren, leden van andere natiën in Zijn gemeenschap, op de eenvoudige basis van geloof in het evangelie van Paulus. Zo'n exodus uit de cirkel van het gezag van de hemelse menigten hadden ze nooit gekend. Voordat dit gebeurde moet zelfs de roeping van Saulus van Tarsus hun verstand te boven zijn gegaan. Ze hadden het oordeel over Ananias en Saffira gezien, maar deze rondreizende farizeeër, die hun beste instrument was geweest in de fanatieke oppositie tegen de nieuwe Joodse ecclesia, was zeker een veel groter zondaar. Hoeveel te meer verdiende hij de dood! Maar toen de Heer hem riep op de weg, riep Hij hem voor een bijzondere dienst (Hand. 26:10-18). Hij begon deze onmiddellijk (Hand. 9:20) nadat hij van zijn zonden was gereinigd in het bloed van Christus (Hand. 20:18).

Met welk een verbazing moeten zij deze nieuwe gebeurtenissen hebben aangezien, waarin zulk een machtige reddende kracht werd tentoongespreid! En hoe moeten zij zich verwonderd hebben toen God zulk een werk voortbracht uit hun tegenstand! Hoe zeer zij dit nieuwe werk gehaat moeten hebben, is te zien in de drastische tegenmaatregelen die ze namen (Hand. 13:50). Maar hoe meer ze tekeer gingen, des te meer nam de nieuwe ecclesia, geroepen door Paulus' bediening, toe. Met de geleidelijke ontvouwing van de huidige waarheid werd het voor de satanische machten duidelijk dat er in deze bediening heel andere principes aan het werk waren dan tevoren in Israel. Er werden nu geen aardse zegeningen gebruikt, die naar zij dachten nodig waren om gelovigen trouw aan God te laten zijn (Job 1:10,11; 2:5), maar geestelijke. Zelfs tekenen en wonderlijke ervaringen, genezingen en verlossingen uit gevaar ontbraken in deze ecclesia. Alles was gebaseerd op geloof. Hoe verbaasd moeten zij zijn geweest dat deze nieuwe principes een veel succesvoller en geestelijk leven bewerkten dan de tekenen en wonderen onder het volk van Israel!

Maar dit was zeer zeker niet alles dat de boze geesten door deze nieuwe ecclesia leerden. Wat moeten zij onder de indruk zijn geraakt door het feit dat dit lichaam

van gelovigen niet voor de aarde was bedoeld, maar voor de hemelse regionen, en dat hun God hen precies dat lotdeel had beloofd waarin uitgerekend zij hun verblijfplaats hadden en van waaruit zij hen aanvielen! Ja, zij hebben de verbazingwekkende ervaring dat zij met afdoende geloof, op grond van Gods Woord (Efe. 2:8), al in geest onder hen een plaats innemen, zonder dreiging van gevaar. En hoe verschijnen deze in hun gebied? Met een wapenrusting die hen in staat stelt hun strijdlijsten te weerstaan en die zij niet kunnen overwinnen.

Nu begon deze satanische soevereiniteit in te zien wat een bijzondere dienst deze voormalige Farizeeër, Saulus, uit te voeren had, dat wil zeggen, een nieuwe ecclesia grondvesten en die in te wijden in alle goddelijke geheimen, zo die een plaats gevend die alle anderen overstijgt. Hoe heeft hun haat hen er toe gebracht alles in hun macht te gebruiken om van dit goddelijk instrument af te komen! En ze vonden voldoende gewillige helpers (Hand. 9:23; 14:19; 21:31; 23:12). Toen zij hun moordplannen zagen falen, probeerden ze de getuigen aan de kant te zetten door gevangenschap. Maar het was juist in zo'n plaats dat Paulus brieven schreef met alles overstijgende onthullingen als nooit tevoren bekend waren gemaakt. Daarin zouden ze zichzelf herkennen als overwonnen door Christus. Ze moeten zien dat ook zij door het bloed van Christus verzoend zullen worden (Kol. 1:20), en reeds onder Zijn hoofdschap zijn (Efe. 1:21; Kol. 2:10). En zelfs al blijven ze koppig, ze weten dat zij eens hun knie zullen buigen voor Christus en hem als hun Heer loven (Filip. 2:11).

Deze aanvankelijke publicatie van de volledige en perfect overwinning van Christus, moet in de domeinen van de duisternis zeer veel opschudding veroorzaakt hebben. Tegenstand zal geheel tevergeefs zijn en zal uiteindelijk omgevormd worden in de lofprijzing door heel de schepping. Ja, wat werd er een wijsheid gebruikt om deze onthulling bij te lichten!

Indien Paulus gedrongen werd uit te roepen: "O diepte van rijkdom en wijsheid en kennis van God!" (Rom. 11:33; SW), toen hij Zijn mededogen voor heel de mensheid bekend had gemaakt, welk een wijsheid straalt er dan uit de onthulling van de verzoening van alle hemelse menigten!

Vandaag veroorzaakt deze vredesverkondiging nog steeds dat de geestelijke machten van het kwaad zware nederlagen lijden, die gebeuren door getuigen die geloven en deze onthulling wijd verspreiden. "Deze Paulinische ecclesia! Dit gezamenlijk lichaam! Wat hebben die ons veel schade berokkend!" Zulke uitspraken worden mogelijk in gebied van de duisternis gehoord. In het verleden, toen het volk van Israel het middelpunt was van Gods werkzaamheden, moeten zaken voor deze hemelse machten veel eenvoudiger zijn geweest. Toen werden ze niet in hun eigen woongebied gestoord.

En wat voor soort mensen worden gebruikt om dit uit te voeren? Indien dit alleen Israëlieten waren, die een superieure plaats hadden onder de volken van de aarde, dan zou dat begrijpelijk zijn. Maar nu gaat het in principe om hen die tot de natiën behoren, die geen beloften hadden, die God toegestaan had om in het verleden hun eigen gang te gaan (Hand. 14:16). Toen werden ze niet door God gebruikt en werden ze betoverd door de geest die werkzaam is in de zonen van de koppigheid. Nu zijn ze ver verheven boven de geesten en zullen ze hun rechters zijn (1 Kor.

6:3). Zij konden het niet grijpen. En toch was het een niet te weerleggen Bijbels feit.

Wat hen het meest verbitterd moet hebben was de wetenschap dat zij zelf gebruikt werden om dit geheime doel te bevorderen, voordat het feitelijk werd uitgevoerd. Gewend aan hun eerdere successen in het uitstellen van het koninkrijk, dachten zij dat zij voort konden gaan met het hinderen van God bij het bereiken van wat dan ook. Maar nu werden ze zich bewust dat het niet hun eigen initiatief was dat zij de Pinksterbeweging gestopt hadden, maar dat dit door God was gedaan om zo de weg vrij te maken voor een nieuwe ontwikkeling. Zij dachten dat ze Gods werk ophielden, terwijl ze dat in werkelijkheid bevorderden! Toen ze zagen dat hun tegenstand in bevordering werd omgezet, moet dat overweldigend zijn geweest! Gods macht en kracht konden ze begrijpen, maar hier werden ze ingewijd in Zijn diepste wijsheid.

Indien dit nu slechts een enkel voorval zou zijn geweest, dat geleidelijk z'n kracht zou hebben verloren, dan zouden ze misschien van deze klap hersteld zijn. Maar nee! God heeft het zo geregeld dat deze goddelijke wijsheid hen voortdurend voor ogen staat. Gedurende bijna twee duizend jaren is dit deel van Gods plan actief voor hen uitgevoerd geworden. Voortdurend worden mannen uit de natiën uitgeroepen uit het rechtsgebied van de duisternis (Kol. 1:13) en van de lucht (Efe. 2:2), in het koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde, dat wil zeggen, in de onderschikking aan God, door Christus. En elk van deze is een illustratie van goddelijke wijsheid, die zijn licht naar hen op doet stralen, hen er aan herinnerend dat dit het gevolg is van hun tegenstand. Zo onthult ieder kind van God, vanaf het eerste uur van zijn leven in geloof, ook al weet hij er niets van, aan de hemelse wezens de veelvoudige wijsheid van God. Maar hoe veel meer krachtig verlicht de wijsheid van God de meest veraf gelegen hemelse gebieden wanneer volwassen gelovigen zich volledig bewust zijn van hun hoge roeping en hun geloof en wandel vorm geven in overeenstemming met deze wijsheid!

Helaas! Wat is het een triest gezicht in sommige van de ecclesias! Ook al leren de gehoorzame hemelse machten de les van goddelijke wijsheid met verwondering en bewondering, de boosaardigen zijn zo ver nog niet gekomen. Zij haten de ecclesia van Christus met hun verheven missie, en in het bijzonder zij die, in geest, reeds hun toekomstige plaats bezetten, en aan deze vijanden hun toekomstige overgave aan Christus verkondigen bij de verzoening van allen.

Toch hebben ze zich niet teruggetrokken in niets doen, maar ze zijn zeer actief. Met hun slimme strategie hebben ze het denken van Christenen verduisterd, hen weghoudend van hun hoge missie, en hebben ze hen afgeleid naar een zijlijn. Hoe wijd verspreid is de leer dat het lichaam van Christus een voortzetting van Pinksteren is, Israels aardse roeping overnemend, zodat zij bezig zijn met het bouwen van het koninkrijk op aarde! Dat is zeker een slimme afleiding die gelovigen hindert bij het voorbereiden op hun toekomstige missie. En hoe hebben de geesten voorkomen dat zij horen van de door hen gehate uiteindelijke overwinning door Christus, door het injecteren van de leer van de eeuwige hel! Op die manier beschrijven zij in feite de overwinning door Satan, hun soevereine hoofd. En zelfs als de demonen geoordeeld worden, leert deze doctrine toch dat een satanisch koninkrijk, ergens in Gods schepping, voor eeuwig zal voortduren. Dit

zou Gods wijsheid te niet doen. Een grote verrassing staat hen te wachten wanneer het bekend wordt hoeveel van deze leer komt uit misleidende geesten en door hen in de ecclesia wordt gekoesterd. Zonder hun invloed zou het nooit zo ver zijn gekomen dat zelfs gelovigen de verzoening van het al een leer van de duivel noemen. Satan zou nooit zijn eigen nederlaag verkondigen!

Maar God zij dank, Hij gaf de tegenwerker en zijn menigte niet het recht te zeggen: "We zijn er in geslaagd om heel de ecclesia, zo lang die op aarde was, in het duister te houden over hun roeping en de uiteindelijke triomf van Christus." Tijdens de afgelopen tientallen jaren [dit werd geschreven in 1951] heeft God het gebed van Paulus voor een geest van wijsheid en onthulling op wonderlijke wijze verhoord, zodat de verlichting van de wijsheid van God nogmaals de heiligen bereikte. Nu geniet een klein, maar toenemend aantal de volle kennis van hun toekomstige roeping boven, om te midden van de hemelingen te zijn, en de volle zekerheid van de triomf van Christus. En met dit geloof en een God erende wandel, vervullen zij de door God gegeven opdracht, dat wij nu aan de soevereiniteiten en de autoriteiten onder de hemelingen "de veelkleurige wijsheid van God" bekend mogen maken (Efe. 3:10;SW).

Voor onze heerlijkheid

Het is onmogelijk dat een geschenk van zulke afmetingen, dat zo veel meer heerlijkheid brengt aan God, niet iets er van doet weerspiegelen op de ontvangers en getuigen er van, want "dat God tevoren beschikt had, vóór de aionen, voor onze heerlijkheid" (1 Kor. 2:7;SW). Ooit deelden we het oordeel van hen die "gebrek aan de heerlijkheid van God" hebben (Rom. 3:23;SW). Nu hebben Zijn geschenken ons overstijgend rijk gemaakt door middel van de rijkdommen van Zijn heerlijkheid. God heeft Zijn Zoon begiftigd met al Zijn heerlijkheid, en alleen door Hem worden wij verheerlijkt. Hij is de straling van Gods heerlijkheid (2 Kor. 4:6). Omdat God ons nu verheerlijkt met deze geschenken, ontvangen we in hen Christus Zelf in Zijn heerlijkheid. Hoe meer open en ontvankelijk we worden, des te meer ontvangen we van de heerlijkheid van God. Op dit moment is dit beperkt to de innerlijke, verborgen mens. Maar wanneer Christus komt zullen we met hem in heerlijkheid geopenbaard worden (Kol. 3:4).

Nu lezen we in Efeze 3:21 "Hem zij de heerlijkheid in de ecclesia en in Christus Jezus..." Hier wordt ons getoond waarom God ons geschenken geeft voor onze verheerlijking (aangezien we geen van onszelf hebben), namelijk opdat wij heerlijkheid kunnen terug kaatsen op Hem. Hierin zijn de vier en twintig oudsten voor ons een goed voorbeeld. "en zij zullen hun kransen voor de troon werpen, zeggend: 'Waardig bent U, onze Heer en God, om de heerlijkheid en de eer en de kracht te krijgen'"(Openb. 4:10,11;SW). Wanneer we Gods geschenken in dit licht zien, zal het ons machtig bemoedigen om vrijelijk er baat van te hebben, want hoe meer we dit doen, des te meer zullen we Hem verheerlijken, nu en in het toekomstige leven.

Samenvatting

We zullen nu heel het onderwerp als volgt overzien: Omdat God de rijke Gever is, en wij de rijke ontvangers zijn, kan de afsluiting van onze overdenking alleen een

hartelijk dankzeggen zijn voor deze overstijgend heerlijke pré-aionische geschenken. Zeker, vanuit de ecclesia stijgt een niet ophoudende dankzegging op naar Hem voor de ervaring van redding door middel van de verzoening die door Christus aan het kruis werd bewerkt. Echt, het was onuitspreekbaar groot om vrijgemaakt te worden van zonden die ons van God scheidden, om niet, door Zijn genade, door geloof in het bloed van Christus, en om een heilig vat te worden dat Hij kan gebruiken. Dat was het enige basis- en voorbereidend geschenk van God aan ons. Iemand die gerechtvaardigd is en de verwachting heeft van een toekomstig heerlijk leven, is zich bewust van de niet uit te drukken rijkdommen. En indien God ons in dit leven niet meer zou geven dan dit, dan zouden we toch super weelde hebben en zouden we niet om meer kunnen vragen.

Maar omdat het hart van onze Vader graag meer aan deze zegening een vloed van Zijn rijkste hemelse schatten wilde toevoegen, is het dan terecht om tevreden te zijn met de eerste geschenken en geen waardering te hebben voor de meer kostbare? Hier raken we een teer punt in de ecclesia aan. Het is zo jammer dat gelovigen niet alleen nooit verder geleid en getraind zijn dan de eerste beginselen, maar gewaarschuwd zijn geworden voor een diepere kennis die hen tot volwassenheid zou leiden. Maar als we vragen hoe het komt dat zo veel gelovigen zichzelf zo arm voelen, zo weinig overwinning kennen in het gevecht van het geloof en zo vele tragische geestelijke crises doormaken, dan zien we dat het merendeel er van voortkomt uit onwetendheid met betrekking tot Zijn heerlijke geschenken uit de rijke reserves van heerlijkheid.

Maar dat is niet het ergste. Vanwege deze onwetendheid slaagt de dank, die we de Gever schuldig zijn, er niet in op te stijgen. Onbekende zegeningen kunnen onze dank niet te voorschijn brengen. Iedereen weet dat. Kunnen we inschatten hoeveel dankzegging die aan God te danken is, niet aan Hem aangeboden kan worden door de onwetendheid over Zijn geschenken? Hoevelen danken hem voor het geschenk van wijsheid? En zelfs zij die dat doen staan beschaamd omdat ze het niet eerder deden. We mogen bijna zeggen dat de kennis over deze geschenken binnen de ecclesia zo goed als verloren was gegaan.

Daarom: gezegend zijn allen die gewillig geleid willen worden, door de geest, in het Woord, terug naar de periode vóór de aionen, daar waar God ons genade schonk (2 Tim. 1:9) en ons aionisch leven beloofde (Tit. 1:2), en uit al Zijn wijsheid het diepste deel voor ons selecteerde (1 Kor. 2:7). De bewustwording van de vroegste activiteit van Zijn liefde voor ons zal onze harten doen overlopen van lofprijzing en dankzegging voor Zijn meest heerlijke van alle geschenken, en dat niet alleen met onze lippen, maar met heel ons leven. Onze wandel moet altijd aangestuurd worden door onze kennis.

God weet heel goed dat de grootste aansporing voor een heilige wandel ligt in de kennis van onze hoge status. Onze bewustwording dat we hemelse burgers en nobelen zijn, in het hoogste ambt en overweldigd met hemelse weelde, kan ons het best onze grote afstand van de wereld tonen en alles wat die aan te bieden heeft. Met het oog op Gods geschenken vervliegen alle aardse rijkdommen en hoogste eren. Niets anders dan de bewustwording hier van na zo'n hartelijke scheiding van zonde scheppen, en de vrees om Hem verdriet te doen met een onwaardige wandel.

Twee maal worden we door onze apostel aangemoedigd de era op te eisen (Efe. 5:16; Kol. 4:5). Laten we onszelf er aan herinneren dat, in alle heerlijkheid en perfectie die we boven zullen genieten, we daar één manier zullen missen om onze Heer te eren en Hem te verheerlijken, en dat is, door een wandel in geloof en gehoorzaamheid. En precies die brengt Hem een eer die we, eenmaal boven, Hem niet daar niet kunnen bieden. Daarom zouden we zulke gelegenheden hier en nu moeten uitbuiten en ze ten volle gebruiken.

Moge God, in Zijn genade, deze uiteenzetting gebruiken om kostbare vruchten voort te brengen, toegenomen kennis en wijsheid, naast een verdiepte dankbaarheid aan Hem, en een constante groei in een waardige wandel!

Mogen wij allen bidden dat Hij in ons zal werken naar de rijkdommen van Zijn genade, voor Zijn eer, en de heerlijkheid van Zijn Zoon!

Einde.